

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

L

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

vis. Est & Iupiter nomen stellæ illius salutaris, quæ in ordine secunda est. Aliquando per Iovem intelligimus ipsam vim duorum superiorum elementorum, quæ agit in hæc duo inferiora ad generationem & corruptionem. Iupiter aquilam delegit, *Labis dicitur dicitur*. Vbi quis asciscit sibi præclaros, suisq; rebus accommodatos titulos. Poetæ enim fingunt aquilam Iovi fulmen porrigere, quod hæc avis omnium altissimè subvolet, nec idu fulminis lædatur. Ne Iupiter quidè omnibus placet, Theognis in Sentent. *οὐδὲ γὰρ ἔστι, οὐδὲ γὰρ οὐρανὸν ἀνδρῶν, οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν, οὐδὲ γὰρ οὐρανὸν ἀνδρῶν, οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν*. Hodieq; vulgò dicunt, neminem inveniri qui satisfaciat omnibus: nam alius alia probantur. Pone à love atq; à fulmine, *οὐδὲ γὰρ ἔστι, οὐδὲ γὰρ οὐρανὸν ἀνδρῶν, οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν*. Refertur à Diogeniano. Admonet nò esse agendum cù præpotentibus, qui nutu possunt perdere, siquãdo libeat maximè cù regibus atq; tyrannis. Stultitia est, Iovem putare esse, *οὐδὲ γὰρ ἔστι, οὐδὲ γὰρ οὐρανὸν ἀνδρῶν, οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν*. In eum accommodari potest, qui grandis natu dicit aut sentit absurdū quippiam, quum propter ætatē nihil oporteat iam ignorare. Non còvenit enim in natu grandes puerilis superstitio. Recensetur à Suida; q; Iovis suffragium, *οὐδὲ γὰρ ἔστι, οὐδὲ γὰρ οὐρανὸν ἀνδρῶν, οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν*. dicebatur sacrum & inviolatum. Vnde sententiam ejus, cujus sit velut irrefragabilis autoritas, Iovis suffragium rectè dixeris.

IURA. Germ. Der Iubenberg / sinderet die Hæretischen. *οὐδὲ γὰρ ἔστι, οὐδὲ γὰρ οὐρανὸν ἀνδρῶν, οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν*. Mons est Galliz, Sequanos ab Helvetiis dividens, aurore Cæsare in Commentariis. Sui qui putent eum esse, quem Galli sua lingua vocant *Le mont de sancti Iovi*.

IUTURNÆ, Iovis filia, & Turni Rutulorum regis soror, quam Iupiter pro crepta virginitate immortalitate donavit. Virg. lib. 12. Aen. Numicū, fluminis nymphā fecit. Hæc in bello fratre adversus Aeneam multum adjuvit: sed videns fratri necesse instare, in Numicū fluvium se occultavit. Alii dicunt eam rem habuisse cù Latino rege: eoque palam facto, sua sponte se in Numicum precipitavit. Virg. At procul ut dixit stridorem agnovit & alas, infelix crines scandit luturna solutos. *οὐδὲ γὰρ ἔστι, οὐδὲ γὰρ οὐρανὸν ἀνδρῶν, οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν*. Est & Iuturna, fons Italiae, prope Numicum saluberrimæ aquæ: unde ad omnia sacra Romam afferebatur aqua. Ad hunc fontem pleriq; Virgillum respexisse volunt.

IUVENALIS, *οὐδὲ γὰρ ἔστι, οὐδὲ γὰρ οὐρανὸν ἀνδρῶν, οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν*. Nomen proprium Satyrici Poetæ, in primis eorum, qui argumetum ejusmodi tractarunt, laudandus, nisi secretam illam flagitiorum sentinam nusquam non movens, castiores animos à sui lectione avertisset.

IUVERNÆ, Insula est non procul à Britannia, quæ vulgò *Irelandia* dicitur à doctis verò *Hybernia*. [Ger. Irlandt.] Juven. Sat. 22. arma quid ultra Littora Iuvernæ premovimus, & modò captas Orcadas, & minima contentos nocte Britannos? Græci vocant *Iuvernæ*, teste Hermolao. Claudianus in quarto Honorii Consularu, vocat Iernam.

I ante X.

IXIBATAE, Vide IAZABATAE & IAPAMATAE.

IXION, pen. prod. hujus Ixionis, pen. cor. [i. e.] Ger. Ein König in Thessalia gewesen, welchen Jupiter zur Hellen verdampt hat: das er fäts an der Rad umbgetrieben wurde. Filius fuit Phlegiæ (alii tamen Aetionis, alii Iovis filii faciunt) qui principis uxore duxit Diam filia Dejonæ seu Ejonæ: cui quæ multa p. cõpensatione dotis pollicitus esset, & ob id patris ipsè ad eam venisset, ut munus reciperet, Ixion facta scrobe, eaq; lignis & stramentis interta, patre sponte in ea fraude perempta qua cede quæ neque homines, neq; dii eam lustrare vellent, diuq; incertus vagaret, Iupiter illum miserum in coelū assumptū expiavit. Quūq; iam purgatus apud superiores degeret, lunonem amare cepit, eamq; de stupro interpellavit. Quod quū Iupiter intellexisset, nubè illi sub lunonis effigie opposuit, ex qua illi Centauros genuit. Dejectus deinde in terram, quum passim gloriaretur se cū deorum regina rem habuisse, Iupiter indignatus fulmine ad inferos Ixionem detrulit, curavitq; ut ibi rotæ volubili alligatus, perpetuò volutaretur: unde Ovid. Volvitur Ixion, & se sequiturque fugitq;.

IXIONIDES, Patronymicum.

Izelus, *οὐδὲ γὰρ ἔστι, οὐδὲ γὰρ οὐρανὸν ἀνδρῶν, οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν*. Castellum Siciliae, Steph.

L

L A, sive Laz. *οὐδὲ γὰρ ἔστι, οὐδὲ γὰρ οὐρανὸν ἀνδρῶν, οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν*. Lycophroni, *οὐδὲ γὰρ ἔστι, οὐδὲ γὰρ οὐρανὸν ἀνδρῶν, οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν*. Laco-nia oppidum, edita in petra situm, unde & nomen habet: nam *λαζ* Græcis petra est, vel lapis. Hanc urbem quū expugnassent Castor & Polux, Laperfæ, *οὐδὲ γὰρ ἔστι, οὐδὲ γὰρ οὐρανὸν ἀνδρῶν, οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν*. cognominati sunt. Incolæ, *οὐδὲ γὰρ ἔστι, οὐδὲ γὰρ οὐρανὸν ἀνδρῶν, οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν*. Labanis. Insula est in sinu Arabico, apud Plin. lib. 6. cap. 28.

Labara, *οὐδὲ γὰρ ἔστι, οὐδὲ γὰρ οὐρανὸν ἀνδρῶν, οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν*. Carix oppidum, apud Stephanum.

Labathus, Vici proprii, cujus crebra mencio apud Plutarchū.

Labdæ, *οὐδὲ γὰρ ἔστι, οὐδὲ γὰρ οὐρανὸν ἀνδρῶν, οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν*. Amphionis cuiusdā ex Bacchiadaru genere filia fuit: quæ quòd clauda esset, & ob id à Bacchiadis cæteris

sperneretur, Eetioni nupsit, eiq; puerum peperit, quæ ab eventu Cypselum nominavit. Nam quū duo Corinthiis reddita essent oracula, quibus illi moneretur, fore ut Labdæ filius Corinthi aliquando tyrannidē invaderet, missi sunt publico decreto decē viri, qui puerum interficerent. Verūm quū forte pater ei, qui primus eum à matre acceperat, amisset, ille miser cordia motus, adduci nō potuit ut eum occideret: quæ propter ille alteri tradidit, & ille rursus alii atq; ita deinceps per manus traditus infans, à decimo matri red dicitur est, nemine enim interficere volente. Post hæc illi egressi, & pro foribus stantes, sese mutuo, & præcipuè eum, qui primus puerū acceperat, increpabant qui eum ex conventu nō occidisset. Quod quū audisset Labdæ quæ intus ad fores astabat, puerū in mēlata fragmentaria, quæ *οὐδὲ γὰρ ἔστι, οὐδὲ γὰρ οὐρανὸν ἀνδρῶν, οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν* vocat Græci, occultavit: unde postea mater ei Cypselo nomen imposuit. Vide Herodotum lib. 5.

Labdæcus, *οὐδὲ γὰρ ἔστι, οὐδὲ γὰρ οὐρανὸν ἀνδρῶν, οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν*. Phœnicis filius, qui senex Thebas vocatus, ibi aliquandiu regnavit: filiumq; habuit Lamum, qui à patre Labdæcides vocatur. Stat. lib. 6. Theb. nec verbera palidus abdit Labdæcides.

Labdæci dæ, pen. corr. *οὐδὲ γὰρ ἔστι, οὐδὲ γὰρ οὐρανὸν ἀνδρῶν, οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν*. Cognominati sunt Thebani à Labdæco rege, Laïi patre.

Labdalon, *οὐδὲ γὰρ ἔστι, οὐδὲ γὰρ οὐρανὸν ἀνδρῶν, οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν*. Promontorium Epipolæorum prope Syraculanos, Stephanus.

Labæares, Liburniæ populi sunt apud Plin. lib. 3. cap. 22.

Labæo Antistius, Nomen Iureconsulti, à labiorū magnitudine sic dicti. Quicumq; enim magna labia habet, labæone & labronæ cognominatur. [οὐδὲ γὰρ ἔστι, οὐδὲ γὰρ οὐρανὸν ἀνδρῶν, οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν]. Ger. Die große die Lippen haben. Pol. *οὐδὲ γὰρ ἔστι, οὐδὲ γὰρ οὐρανὸν ἀνδρῶν, οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν*. Hic Labæo (ut Gell. ait lib. 14.) juris civilis disciplinā principali studio exercebat, & cōsultantibus de jure publicè respondit. Sed ceterarū quoq; bonarū artium non expertus fuit, & in grammaticam atq; dialecticam, literarūq; antiquiores, altioresq; penetravit. Latinorumq; verborū originē, rationesq; percalluit, eaq; præcipuè scientia ad tractandos juris laqueos utebatur. Immodica libertate fuisse peccatur, & nimia tuendi juris pertinacia, adeo ut D. Augustus jam principe, & Republica obtinente, rati tamen penitus nihil haberet, nisi quod iustum, sanctumq; esse, in Romanis antiquitatibus legisset. Quare quū à muliere quosdā Tribuni adversus eum aditi, Gellianum ad eum misissent, ut veniret, & mulieri responderet, iussit eum qui missus erat, redire, & Taburni dicere, jus eos non habere neq; se, neq; aliam quencūq; vocandi, quum moribus majorum Trib. p. sed. perbenionem haberent, vocationem non haberent. Possit igitur eos venire, & prehensū se jubere, sed vocandi absentem jus non habet. Vide plura de hoc apud Gell. lib. 13. cap. 10. & 12.

Labærius, Poetæ mimographus, à Cæsare annulo equestris donatus, cujus meminit Macrobius. Satur. lib. 2. & Gell. lib. 12. cap. 9. Senecæ lib. 7. Declamat. Laberium mimum Divus Iulius ludis suis produxit: deinde equestris ordini reddidit: quum quū iussisset ire sessum, omnes equites ita se coarctaverunt, ut venientem non reciperent.

Labetia, Arabiæ oppidū, ab Aelio Gallo diturū. Plin. lib. 6. c. 21.

Labicænum, *οὐδὲ γὰρ ἔστι, οὐδὲ γὰρ οὐρανὸν ἀνδρῶν, οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν*. Suetonio in Cæsare fundus in agro Labicano. Dicitur est autem ager Labicanus à Labicis vicinis oppido, cujus meminit Liv. lib. 2. ab Urbe: Labicos, *οὐδὲ γὰρ ἔστι, οὐδὲ γὰρ οὐρανὸν ἀνδρῶν, οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν*. peditū vi cepit. Vnde & populi ipsi, Labici dicti sunt, de quibus Virg. lib. 7. Aen. & picti scuta Labici.

Labici, vulgò *οὐδὲ γὰρ ἔστι, οὐδὲ γὰρ οὐρανὸν ἀνδρῶν, οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν*. Italici populi, qui genus suum à Glauco Minois filio traxerūt, quem Labicum appellaverūt à suis militari, intus ansaro, quod primus in Italia ostendit. Nam & Græcis ansam significat, vel manubrium. Virg. lib. 7. Sic. 4. cranz aces, & picti scuta Labici. Vide LABICANVM.

Labienus, prænomine Titus, Cæsaris in Gallia Legatus, et militaris gloria clarus. Hi post res amplissimas sub Cæsare gestas, insate bello civili, defecit ad Pōpcium, pertinacissimè sese Cæsaris hoste præbuit. Victis enim Pompeianis partibus, Parthos in societate sollicitavit, magnasq; eorū copias in Asiā adduxit. Autor Strabo lib. 14. & fuit præterea Titus quidā Labienus, scriptor immodicè libertatis, qui quòd in omnes nullo discrimine invehere, Rabies cognominatus est: *οὐδὲ γὰρ ἔστι, οὐδὲ γὰρ οὐρανὸν ἀνδρῶν, οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν*. quod quum intueretur Cassius Severus: Nūc me, inquit, vivum curi oportet, qui ea ad verbum edidici. Labienus autē ignominia illam tam graviter tulit, ut scriptis suis superstes esse noluerit, sed in majorum suorū monumenta se inferri iussit, vivumq; ibidem includi. Fuit præterea alius Labienus, qui cū Saturnino est interfecit, de quo apud Ciceronem in Rabianis.

Labina, vulgò hodie dicitur vicus inter Veronem & Cremonam duabus Romanorum notus, qui antea Bebricias dicebatur: Calepinus.

Labōria, arum. [Ital. Terra di Lavara. Ger. Ein thal in der Campagna in Italien.] Campaniæ pars illa, quæ vulgò *οὐδὲ γὰρ ἔστι, οὐδὲ γὰρ οὐρανὸν ἀνδρῶν, οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων ἐστὶν* dicitur, mire fertilitatis stipulam tantæ crassitudinis pingens, ut ea incolæ pro ligno urantur. Dicitur autem fons Labōria.

boris, à laboro, eò quòd ad sui cultum plurimum exigant laboris. Plinius lib. 18. cap. 11: Quantum autem universas terras campus Campanus antecedit, tantum ipsam pars ejus, quæ Laboris vocantur. Finiuntur Laboris via ab utroque latere Consulari, à Puteolis, & à Cumis Capuam ducente. Hinc Laborinus campus. Plin. lib. 17. cap. 4.

Labradæus, Jupiter, in Cassia coicocaturus simulacrum primus dicitur consecrasse Arsalis rex, quòd Gyge adversus Candaulem Lydorum regem supplicias tulisset, indeque securum, Lydorum regum gestamen, in Cassiam retulisset. Securum autem Lydi labryn appellat. Vnde Iovi Labradæo cognomen factum est. Vide Cælium lib. 6. cap. 11. Autor est Plin. lib. 32. cap. 2: Labradæi Iovis delubrum fontem fuisse anguillis infu- grem, quæ in aures additas gestabant.

Labunectus, Filius Nictocris reginæ Babylonis, tandemque Babyloniorum tyrannus. Vide Herod. lib. 1.

Labyrinthus, [Λαβύρινθος]. German. Ein irig gebäu mit vier umbgängen / in welchem einet den andern schwebet wider ein- den tan Polon. Labirinb. Jemotana droga. Vng. Kerbu gbi vna hely. (u2 as) heralintet.] Locus multis viarum ambagibus inflexus. Quatuor autem præcipuos fuisse Labyrinthos docet Plin. lib. 36. cap. 13: Creticum, qui arte maximè fuit spectabi- lis, à Dædalo, ut putant, factus jussu Minos, qui Minotaurum illi inclusit: cui Athenienses ex foedere septem quotannis ex liberis suis devorandos mittebant. Aegyptium in nomo He- racleopolite, omnium maximè & portentosissimè humani ingenii opus, lapideis è Pæro columnis in introitu, reliquis Syeniticis, unde exempla sumpsit ejus quæ in Creta fecit Dæda- lus: quem Pomponius Mela lib. 1. describit. Lemnium colum- narum nitore insignem: centum enim & quinquaginta colum- nas habebat. Quartum Italicum à Portena Hetruscorum rege sepulchri causa extructum. Creticus ceatissimam tantum por- tionem ejus qui in Aegypto erat, continebat: tamen ambagibus, occursibus, & recuribus multò admirabilior. Siquis plura noscere cupit, Plin. ad ear. lib. 36. cap. 13. qui verè vca- nam illam fuisse dementiam scribit, quæ illi gloriæ impendio nulli pro futuro, præterea fatigasse regni vires, quam ta- melius major artificis esset & Labyrinthum, Λαβύρινθος, olim vocabant orationem aut rem quampiam vehementer impedi- ditam, & inextricabilem.

Labyrinthus, a. um. [Vng. Bazarintesi]. Catullus: Nec laby- rinthæis è flexibus egredientem Tedi frustraretur inobser- vabilis enot.

Lacæna, Lacæna, Fæmininum est à Lacon, significans mulie- rem ex Laconia. Virg. 2. Aen. Non tibi Tyndaridis facies invi- sa Lacænae. Has eventus opes. Idem 2. Georg. -Virginibus bac- chata Lacænis Taygeta.

Lacædæmon, Lacædæmon, Oppidum Vaccæorum, in Hispania Tarraconensi. Ptolemæus lib. 2. cap. 6.

Lacædæmon, Lacædæmon, Cognominati sunt Callie Athenien- sis postea: propterea quod is Callias repente ditatus esset thesau- ro in campis Marathonis subter terram invocato. Nam Græci Lacædæmon appellabant quos & spros dicimus: hoc est, loca sub- terranea, in quibus vinum, oleum, frumentumve recocebant.

Lacædæmon, onis. [Lacædæmon]. German. Ein furtreffendste Stan in peloponnesse getegen. Jent Mæstra.] Clarissima totius Pelopon- nesi urbs Lycurgi legibus optimè instituta, alio nomine Spar- ta dicta, Menelai olim regia. Dicta Lacædæmon à Lacædæmo- ne, Iovis & Taygetæ filio. Virg. 7. Aen. Ar nõ sic Phrygius pe- netrat Lacædæmona pastor. Hujus cives, Lacædæmonii di- cuntur, & Lacones. Vegetius etiam Lacædæmonas appellat, lib. 3: Athenienses, inquit, & Lacædæmonas, & Macedonas re- rum potitos.

Lacæthesis, Lacæthesis, Germ. Eine auf den dreem Percis oder Genti- nen des Lebens.] Vna parcarum, quam Latine sortem interpre- tari possumus. Nam Lacæthesis est sortis. Hanc autem idcirco vitæ humanæ præesse voluerunt, quod in ea sortem: hoc est, casum plurimum valere arbitrabantur.

Laciburgium, [Ger. Rosbach im Herzogthum Meckburg.] Ptolemæus lib. 2. cap. 11, Germaniæ urbs in climate magis Septentrionali.

Lacinius, Lacinius, Vulgò Caba de la calonne en Calabria, Ger. Ein Berg im hundertsten Jaltis / so in das Meer hinaus geht / und das Bousch von dem Adriatischen vberstehet.] Promontorium in extremis Italiæ finibus inter Petiliam & Crotonem in mare excurrens, Ioniumq; dirimens ab Adriatico. Dicitur Lacinium à Lacino quodam latrone, quem Hercules, quòd boves suos abegisset, ibi iraditur interemisse, Iunoniq; ibidem templum ædificasse, quam etiam à nomine illius Laciniam cognomi- navit. Virgil. 3. Aen. Hinc finis Herculei (si vera est fama) Ta- renti Cernitur: attollit se diva Lacinia contra.

Lacippo, Hispaniæ Bætiæ oppidum est in conventu Gadira- no, teste Plin. lib. 3. cap. 1. Vulgò Puengirala.

Lacmon, Lacmon, Epiroticorum montium pars est, ex qua

Aeas fluvius oritur, per Apolloniatarum agrum in Mare, A- driaticum illabens. Autor Herodotus libro 9.

Laconia, Laconia, Ger. Ein gewaltige Landtschaft in pelo- ponnesse / so vorzeiten hundert Stet gehobt hat.] Peloponnesi re- gio, inter Argivum agrum, & Messenicum, secundū litus ex- tensa: olim à numero centū civitatum Hecatompolis appella- ta: quaru omnium caput fuit Lacædæmon, quæ & Sparta, salu- tanbus olim Lycurgi legib. optimè instituta. Hinc proximus sinus Laconicus dicitur, inter Tænarum promontorium, & Mælam extensus. Vide Strabonem lib. 3, & Plin. lib. 4. cap. 5. Lacôn, onis, pen. genit. prod. Lacôn, Qui est ex Laconica regio- ne Stat. 6. Theb. Tandem inspiratus media de gente Laconū Profilit Alcidas. Hujus fæmininum est Lacæna. Virg. 2. Aen. Non tibi Tyndaridis facies invisa Lacænae. Has eventus opes. Idem 4. Aen. -virginibus bacchata Lacænis Taygeta. Hæc item Lacôn, canis nomen, apud Ovid. lib. 3. Metam. Pic- validusq; Lacon, & cursu fortis Aclio.

Lacôn, canis, pen. cor. Adject. Lacôn, ut Ager Laconicus, & La- conici canes, apud Plin. lib. 10. cap. 62. Lacônicas lunas, Lacônicae lunæ, subaudiendū, causatis, aut ejusmodi quippia. De promissis aut pactis incertis atq; infirmis dicebatur. Nam (ut ajunt) Lacones si quando pactum auxilium posceretur, lun- nas causabantur atq; hoc prætextu suffugiabant, quòd (ut testatur Lucianus) legem tulisset Lycurgus, ne prælium inirent nisi plenilunio. In ceteris item negotiis auspicias lune ratio- nes supersticiosius observabant: atq; hinc occasio proverbii. Lacrines, Lacrines, Lacædæmonius quidam fuit, ad Ciry loni- bus bellum inferentem legatus missus, teste Herodot. lib. 1.

Lactucini, Cognominati sunt Romæ pæces quæ ex Valeria familia, appellatione à lactucis deducta. Vide Plin. lib. 19. c. 4.

Lactiphagi, [Germ. Milchtrinker.] Quidam Scythiæ po- puli, qui & Lacophagi dicuntur.

Lacydes, Lacides Suida, Philosophus fuit Cyrenæus, primus novæ Academiæ institutor. Hunc tradit Plinius tanto pere ab anere quòd fuisse adamatū, ut ei perpetuò comes adhaerere, nusquam ab eo nõ in publico, non in balneis, non noctu, nõ interdiu digressus. Fuit præterea hoc nomine quidam ex Ar- givorum regibus, molli incessu, comaq; perpetuò unguentis delibuta. Meminit ejus Plutarchus eo in opusculo, quo docet quo pacto utilitatem ab inimicis capere possumus.

Ladæus, Ladæus, Ger. Ein Laffer des Alexandri, der also schnell fort gefahren seyn / da man seine fustren im Sand nicht gespurt hat.] Ale- xandri Macedonis cursor fuisse traditur, tanta pedum veloci- tate, ut vestigia ejus in arena non apparerent. Quo nomine statuam meruit apud Argos in templo Venere, quæ res pæces cognominabant. Mart. lib. 2: Quid si per gracile vias Petraui Invitum jubeas subire Ladam.

Ladæ, Insula in ora Ionis, teste Plin. lib. 5. cap. 31, Stephanus Ladæus Acolidi insulam facit.

Ladepii, & Tranepii, Ladepii, & Tranepii, Populi Bithyno- rum, Stephan.

Ladesta, aut Ladestum, Ladesta, & Ladesta, Vna Liburnidum insularum Gentile Ladestenus, Steph.

Ladifacites, Ladifacites, Insula in Perlico mari, Steph.

Ladon, Ladon, Fluvius Arcadiæ, juxta quem Poëta fabulantur Synnaga nymphâ in fistulam fuisse mutatâ. Ovid. li. 1. Metam. Donec arenosi placidum Ladonis ad amnem Venerat. Hæc & nomè canis Adæonis apud Ovidium lib. 3. Metam. Et sub- stituta gerens Sicyoniis illa Ladon. Quo tamen in loco in ca- stigationibus exemplaribus Lagon legitur, non Lador.

Læana, Oppidum est Arabiæ ad sinum illum rubi Maris, qui in Aegyptum vergit, qui ab oppidi hujus nomine Læaniticus vocatur. Autor Plin. lib. 5. cap. 11.

Læerte, tes, Læerte, sive (ut apud Strabonem & Stephanum le- gitur) Læertes, castellum est Ciliciæ in tumulo quodâ situm, qui mamillæ speciem præbet. Autor Strabo lib. 14.

Læertes, Læertes, Acrisi filius fuit, & pater Ulyssis, qui ab eo Læertiades dicitur. Ovid. in Epist. Penelope: Tres sumus im- belles numero, sine viribus, uxor, Læertesque senex, Telma- chusque puer.

Læertiæ, a. um, ut Regna Læertia, apud Virg. 3. Aen.

Lærtius Diogenes, Ex Læerte Ciliciæ castello, ortus putat, indeq; cognomen tum assumpsisse. Creditur floruisse sub Anto- nino philosopho. Scripsit vitas philosophoru oratione solu- ta: eadèq; hævi carmine perlinxit, quæ utriusque inscripuit.

Læstrygones, pen. cor. [Læstrygones]. Germ. Stawfame: eine Bisher so Forme in Sten in Campanien benednet haben / vnd Binsfenselisch gessen haben.] Populi fuerunt immanissimi, For- mias Campaniæ urbem incolentes: quos Plin. lib. 7. tradit hu- mana carne viderisse. Gell. lib. 15. cap. 21: Præstantissimos vir- tute, prudentis, viribus, Iovis filios poëta appellaverunt, ut Acacum, Mino, & Satpedona: ferocissimos, & immanes, & alienos ab omni humanitate, tanquâ è mari genitos, Neptuni filios dixerunt, ut Cyclopas, & Cercyona & Læstrygonas. Lagaria,

Lagaria, λαγορία, Magnæ Græciæ oppidum, non procul à Thuriis, Epei, & Phocælium opus.

Lagaritanus, a, um, ut viam Lagaritanum, mite & dulce, & à medicis mirificè commendatum. [Pol. 2. *orkie muno*. Vng. *ides her, ldy her*.] Autor Strabo lib. 6.

Lagia, Vnum ex nominibus Deli insule apud Plin. lib. 4. cap. 2.

Lagina, λαγορία, Oppidum Cariæ: Gentile Laginæus, Laginites. Et & λαγορία, Vide HECATEZIA.

Lagus, λαγος, Pater fuit Ptolemæi successoris Alexandri, cui Pantaëphus successit in regno. Lucan. lib. 10: Nobilitas vatiis ples clarissima Lagi. Hinc Lagæus, a, um, Vide Ptolemæi.

Lagusa, λαγυσα, Insula est in mari Pamphylia, ex adverso Glaucci fluvii. Autor Plin. lib. 3. cap. 31. Strabo Lagusam enumerat inter insulas Cræte vicinas, non procul ab Ios insula.

Lagyges, Populi sunt Sarmatiæ. Perotus.

Lagyra, λαγυρα, Vibs est Tauricæ Cheronei, apud Ptol. li. 3. c. 6.

Lais, idis. [Lais. Græc. En ræth vñ uerretasti Māq in Corintho.] Nomen proprium famosissimæ meretricis, quæ à scriptoribus Corinthia dicta est: quia Corinthi habitavit: ad quam propter insignem pulchritudinem potentissimi quique ex omni Græciæ edveniebant, nec quisquam admittebatur, nisi qui dabat quod posceret. Vnde profectū creditur proverbium: Non casusvis hominis esse, adire Corinthum. Tam catè enim Lais suas locabat noctes, ut vel diuissimi homines pretii magnitudine deterreretur. Inter quos eua Demosthenes fuisse fertur, qui quæ scortum tam nobilis fama accensus, aliquando Corinthum navigasset, illaq; noctis unius operam decem millibus drachmarum indicasset, expavescens pretii immanitate, Græcè respōdit: *οὐκ ἔστιν ἄλλο τι πρὸς τὴν ἀπολαύσιν ἡμετέραν ἔστιν ἄλλο τι πρὸς τὴν ἀπολαύσιν*. Non emò, inquit, decem millibus drachmarum pœnitentiam. Ovid. 1. Amor. Multis Lais amans vixit. Vide Gell. lib. 1. cap. 8.

Laius, Filius fuit Labdaci Regis Thebarum, pater Oedipi, qui locustam Creontis Thebani filiam uxore duxit: quam quò concepit audisset, de futura prole oraculi consultum cui responsum est, eum nascituri manu petiturū. Quapropter locustæ precepit ut quicquid peperisset, necaret. Verum quum illa insigui forma puerū peperisset, matremq; indulgentia affecta adduci nō posset, ut cum interficeret, neq; tamen educare auderet, ministro cuius exponendū tradit: qui acceptum puerū in sylvam detulit, plantisq; perforatis, vimineq; trajecto ex arbore eum suspendit futurū ratus, ut inedia moreretur. Verum quum Phorbis Polybii Corinthiorū Regis pastor illac iter faceret, audito vagitu, eò accurrit, puerumq; servavit. què de reginæ, quæ libens carebat, magni muneris loco obtulit, qua, veluti puer cœlitus missus, sibi loco est educatus, & à pœdibus ex vulnere tomentibus Oedipus est appellatus. Grandior deinde natu, quò gentis sui cognoscendi avidus Apollinè consultasset, responsum accepit, se patrem in Phocide inventurū. Quò quum venisset, Laium in tumulo quodam inter cives suos, exterosq; exorto, interfecit, matremq; imprudens duxit uxorem. Statius 11. Thebaid. Ensem sceptriferi spoliū lachrymabile Lan. Reliqua vide in dictione OEDIPVS.

Lalactania, Hispaniæ Regio est in trāstru Tarraconēsi. Mart. li. 11. Aprica repetes Tarraconis litora, Tuamq; Lalactaniam.

Lalactanius, a, um, adject. ut vinum Lalactanum, magis copia, quàm bonitate laudatum, teste Plin. lib. 14. cap. 6. Martialis lib. 9: Et Lalactanæ nigra lagena sapax. Idem alibi: A' caupone tibi fex Lalactanæ petatur.

Lalasis, Finus est Isauriæ, quæ Asiæ regio est, inter Ciliciam & Pamphyliam sita. Autor Plin. lib. 3. cap. 27.

Lalifanda, λαλιφάνδα, Vibs Isaurici, nunc dicitur *Dalifanda*, Stephanus.

Lamborus, Fluvius est Asiæ apud Strab.

Lambrus, Fluvius in Cisalpina Gallia, quem Padus deserit in mare Adriaticum, ut ait Plin. lib. 3. cap. 16 & 19. A' quo Lambrani dicti sunt ejus accolæ. Suet. in Cæs. Per Lambranos & Transpadanos duxit.

Lametini, λαμετινί, Vibs à Lamete fluvio juxta Crotonem est, Civis Lametinus, Stephanus.

Lamius, arum. [Lamius. Germ. *Nachtsummet* dēse Nachtgespenst in Weber gestalt. Pol. *Cyano-vicia*.] Ab antiquis mulieres esse putabantur, siue verius demonū quædam phantasmata, quæ formosarum mulierum specie assumpta, pueros pueros & juvenes blanditiis allectos vorare credebantur. Hæ quæ foris essent egregiè oculatæ, domi profusa turbebant. Horat. *At. 340* Nec prænix Lamix puerū vivum extrahat alvo. Apul. lib. 1. de Asin. At ille colore spurcissimi humoris percussus, quo me Lamie ille infecerat, spernatur. Philostratus in Apollonio ait Lamias à quibusdā Larvas appellari, & Lemures, à nōnullis etiam Empusas, esseq; ad amorem & venere propensas, & carnes humanas, maximeq; formosorum esurienter appetere, ideoq; libidinis cupiditate allicere eos, ut postea devoret. Plura de his vide apud Cælium Rhodig. lib. 29. cap. 3. & Lamiarū item nobilis Romæ familia fuit, à Lamo

orta. Antiphatis patre, & Læstrygonum Rege, qui Formisæ regnavit. Ex hac familia fuit Aelius ille Lamia, Senator Romanus, ad quem extat carmen Horat. Carm. 3. Ode 17: Aeli venusto nobilis ab Lamo. Quando & priores hinc Lamias ferunt Denominatos & nepotum Permeiores genus omne Lamo. Autore ab illo ducit originem. Qui Formiarū metenia dicitur princeps, & invicè Maricæ Littoribus tenuisse Lyrim. & Cluysotomus Dion in intima Africa terras quasdā esse sēdū mēhiberi facie, quæ & ipsæ Lamix dicuntur: ubi ab eis totiq; pectore ad eò specioso, ut nullo pictoris ingenio similes effigi queat, quibus receditis homines in fraudè alluciant, capis que devoret. & Lamia item meretricis quædā insignis fuit, Demetrii Regis amica, cui blandientes Thebani, Venere Lamiam delubrum consecratur. & Lamia item pueri est (unde & lamiam Ithygum nomen quod ut lamia sint vocatissima: à λαιμῷ, guttur) tanto oris tūctū, tantèque voracitas, ut & locustarum hominem devorasse comperit, si sita que de hoc intelligunt quæ loam deglutierit. Plin. lib. 9. cap. 24.

Lamira, Vibs Lyciæ & Iluvius, Steph.

Lamirus, λαμιρος, Hercules filius fuit, ex Iole Euryti Oechaliæ Regis filia.

Lampe, περ, λαμπε, Oppidum est Arcadiæ ad Lampcum montem. Plin. lib. 4. cap. 6.

Lampetia, λαμπετία, Filia Solis ex Neaira, soror Phaëtusa & Lampetusa, cum quibus patris sui armenta in Sicilia pascēbat, quo tempore Vlysses eò tempestate appullus est. Vide infra in dictione PHAETHVSA.

Lampedo, Mulier Lacedæmonia, raræ felicitatis, ut quæ & Regis filia fuerit, & Regis uxor, & Regis mater. Plin. lib. 4. cap. 41.

Lampeus, Mons est Arcadiæ, teste Plin. lib. 4. cap. 5.

Lampis, Fluvius est Arcadiæ, cujus meminit Statius libro 4. Thebaid. cadensq; jugis Lampia nivosis.

Lampon, Panthæia, Felorus, Cōphastus, nomina sunt equorum apud Siliam. & Fuit & Lampon, sacrificus vates, peranserem velut avem auguralem jurare solitus.

Lampiscum, pen. corr. Cicroni & Plinio, Ptolemæo Lampiscus, λαμψικῶν, Vulgò *Lalisco*. Nomen ubi in litore Hellesponti, in ora Asiaticæ. Cic. 3. Verr. Oppidū in Hellesponto est Lampiscum, in primis Asiæ provinciæ clarum & nobile: hanc autem ipsi Lampisceni in omnes cives Romanos officiosi. Plin. lib. 3. cap. 32. Deinde Percote oppidum, & Lampiscum antea Pityusa dictum.

Lampiscus, a, um, λαμψικῶν, Hinc Carò historicus, & Admannus, & Anaximenes, & Metrodorus Epicuri sodales, Lampisceni à patria cognominati.

Lampiscus, a, um, λαμψικῶν, denominativum. Martial. li. 10. Nam mea Lampiscio, lascivie pagina vestis: ubi Lampiscium verbum dixit, pro lascivo, quales Priapo dedicati solent, qui Lampiscii præcipuè colebantur.

Lamius, Filius fuit Herculis ex Omphale regina Lydiæ, cui avercam se factū esse Dejanira apud Ovid. in Epist. cōqueritur, Vna recedens crimè refertat adultera nobis, Vnde ego sum Lydis facta nocera Lamo. & Alius fuit Lamus Neptuni filius, & Ithipponum Rex, à quo Acliorū familia nomen accepit, quæ paulò antè egimus in dictione Lamia. & Ite Lamus, equus generosus apud Siliū: Tū Lamus & Sicomis ples bellaci litetq; Landavium. [Germ. *Landam*.] Vibs Palatini ducatus.

Landeshuta, Landesperga, Landunum, Omnes in ducatu Bavariæ urbes.

Langer, pen. prod. Fons est in Nemea sylvæ, postea Archemorus dictus, ab Hypsipyles alumno, quem cū illa, Argivi totum hunc ostensura, in gramine reliquisset, serpens interemisset. Statius lib. 4. Thebaid. Hæc quoq; secreta nutrit langia sub umbra: Nondum illi raptus dederat lacrymabile nomen Archemorus.

Lanuvium, Oppidum erat Latii in via Appia, à quo profectus patebat maris, & Antii. Hujus oppidi frequens est mentio apud Cicronem in Orat. pro Milone. Vulgò *lanvina*.

Lanuvinus, a, um, Quod est ex Lanuvio: ut Coici Lanuvini. Coer. Peto lib. 9: Honestis coici Lanuvini, Clitemini, nō horribi.

Laocoon, λαοκῶν, Filius fuit Priami ex Hecuba, & Apollinis Thymbraei sacerdos, qui primus hantam in equum ligecum torit: ob quod factum Virgil lib. 2. Aen. ait, ipsum cum duobus filiis perisse: Primus ibi ante omnes, magna comitante caterva, Laocoon ardens summa decurrit ab arce, & Laomedonte Trojano Laomedontia dicebatur. Gentile Laodamantides & Laodamantites, Steph.

Laodamas, λαοδάμας, Halius & Clytostus, filii fuerunt Alcinoi regis & Arctes: ut scribit Homer. Odyss. lib. 8.

Laodamia, λαοδάμια, Bellerophonis fuit filia ex Achemone conjugè, cujus amore correptus Iupiter cū ea concubuit. Ite

4.340

mum Turno, deinde Aeneae desponsata est: cuius occasione orto inter hos duos bello, multi utrinque occubuerunt. Tandem devicto Turno, Aeneae nuptis: quo mortuo ipsa privigni insolentia timent, in sylvas praegnans profugit, & apud Terechum pastorem diverit, ibique peperit filium, quem Iulium Sylvium Posthumum appellavit, eo quod post patris funus in sylvis natus esset. Hanc tamen postea Alcanius in regnum revocavit, quam ipse secessisset Albam longam, urbem a se conditam: Lavinio novemque relicto, quod illa moriens Iulo Sylvio Posthumo filio suo reliquit. Virg. Aeneid. lib. 12. & victum tendere palmas Ausonii videre: tua est Lavinia conjux, &c.

LAVINIUM, *Λαβίνιον* Stephano, *Λαβίνιον* Straboni. Germ. Ein Stat in der Latiner Landtschafft so Aeneas gebawet hat. Verbs fuit in Latio, ab Aenea condita, & a nomine Laviniae uxoris ita appellata. Cujus rei testis est Liv. 1. ab Urbe Aenea (inquit) apud Latium fuisse in hospitio tradant. Ibi Latinam apud Penates deos domesticum publico adjuvante sedas, filia Aeneae in matrimonium data. Ea res utiq; Trojans spem affirmat tandem stabili, certaq; sede finendi erroris. Oppidum condant, Aeneas ab nomine uxoris Lavinium appellat.

LAURENTIUS, Tullius, Ciceronis libertus fuit, cujus extat nobile de aquis Ciceronianis epigramma apud Plin. lib. 31.

LAURENTIA, [Germ. Eine Hieten Wob so Romulum und Remum gefoiget und anserjeget hat: wische diemeit sie ein effne Wob war: so sie Wobstgen genant warden.] Vxor Faustuli fuit, pastoris Amuli, quae Romulum & Remum expositos nutrit: & quoniam se omnibus prostituat, lupa dicta est: & hinc locus datus est fabulae, Romulum & Remum a lupa esse nutritos. Haec aliqui Laurentiam vocant: festaque in honorem ejus instituta, Laurentialia.

LAURENTIA, *Λαυρεντία*, Feriae erant in honorem Aecae Laurentiae institutae, quae nutritrix fuit Romuli & Remi: cui sacerdotes in velabro sacrificabant, teste Varrone lib. 5. de ling. Lat. Laurentalia (inquit Festus) Laurentiae conjugis Faustuli, & nutritricis Romuli & Remi factae.

LAURENTIS, *Λαυρεντίος*, Modò gentile nomen est, *Λαυρεντίος* Virg. 12. Aeneid. Ipsi Laureates mutati, ipsiq; Latini. Idem 1. Aen. Laurentis regia Picis. Modò denominativum omnis generis. Virg. 12. Aeneid. Te quoq; Laureates viderunt Acoles campi Oppetere. Idem alibi: Ignarus Laurens habet ora Mimantia. Idem lib. 7. postquam Laurentia victor, Geryone extindto, Tyrrhinius attingit arva.

LAURENTUM, Civitas Latii, non procul à Lavinio: ita dicta à sylva laurea, qua excisa edificata est. Vel (ut inquit Priscianus) à lauro ibi primum inventa, dum Picus eam conderet. Hinc Laureates populi dicti sunt.

LAUREOLIUS, Poetis traditur fuisse latro sceleratissimus, eoque nomine in crucem sublatu, & à feris devoratus. Quae fabula aliquoties Romae in spectaculis representata est. Iuven. Laurentolum velox etiam bene Lentulus egit, Iudice me, vera dignus cruce. De Domitiano quoque memorie prodigium est, hanc fabulam representatum negotiis illi quendam, ultimo supplicio damnatum, in crucem erigi iussisse, & immissa usq; dilaceratamq; ita rei verae, non fictae spectaculum populo exhibuisse. Martialis in Amphitheatro Caesaris: Quamvis in Scythica religatus rupe Prometheus Alfiduum nudo pectore pavit avem: Nuda Calydonio sic pectora praebuit urso. Nò falsa pendens in cruce Laurentolus.

LAURITON, *Λαυριτόν*, Locus in Atticae montanis, mare spectans, argentifodinis nobilitas: cujus meminit Thucyd. belli Peloponnesiaci lib. 2. & 6.

LAUROLAVINIUM, *Λαυρολαβίνιον*, Verbs Latii proxima Laurento.

LAUS, Lai, dictio dissyllaba, *Λαίος*, Fluvii nomen est in finibus Italiae, agrum Brutium à Lucanis ditimens: cujus meminit Strabo lib. 6. & Ptolemaeus lib. 3. cap. 1. Est & alter ejusdem nominis fluvius in ea parte Macedoniae, quae Adriatico mari proxima est, per Apolloniatarum agrum in mare sese exonerat: idem (opinor) cum eo quem Plin. Acanthem appellat. Vide Ptolem. lib. 3. cap. 15.

LAUSANNÆ, Allobrogum Verbs, ad lacum Lemani sita. Vulgò *lozannen*.

LAUSIUS, filius fuit Numitoris, & frater Iliæ Sylviae, quae Amulius patruus fugato patre occidit. Ovid. 1. Faustor. Alius fuit Mezentii filius, quem Aeneas interfecit, quum parentem vulneratum defenderet. Virg. lib. 11. Aeneid. Iagemit chari graviter genitoris amore, Ve vidit. Lausus, lacrymaq; per ora volutæ.

LAUTULÆ, arum, Locus fuit in urbe Romana, non procul à Iano gemino: à lavando dictus, quod aquas calidas haberet. Auctor Vatro lib. 4. de lingua Latina.

LAUS, Pompeja, Italiae Transpadanae oppidum, à Boiis conditum, teste Plin. lib. 3. cap. 17. Vulgò *Loda*.

LAZI, *Λαζία* Stephano, Populi sunt Themiscyrae regionis, ad Pontum Euxinum. Vide Plin. lib. 6. cap. 5.

LEA, insula supra Cretam, una Sporadum: cujus meminit Plin. lib. 4. capite 12. Item oppidum Syenitarum, qui sunt populi in ea Africae parte, quae sinum Arabicum spectat. Vide Plin. lib. 6. cap. 29.

LEANDER, Iconum Athenis non ignobile, ob lyrae cantum Harmodio, & Aristogitoni familiare. Hanc memoriae proditum est, ad necem usq; ad tyrannidis excruciatam: nullis tamen tormentis adduci potuisse ut tyrannidarum consilia patefaceret. Quamobrem Athenienses & honore habere ei volentes, nec tamen scortum celebrare, animal nominis ejus fecerunt: atque ut intelligeretur causa honoris, in opere linguam addi ab artifice venterunt. Auctor Plin. lib. 34. cap. 8.

LEANDER, [*Λεανδρος*]. Germ. Ein freudiger Jungling zu Abydos in Asia so seinen Vater zu Ithob über das eng Meer schickte. Iuvenis nomen ex Abydo Asiae oppido, in litore Hellepontis sito, qui quum Erius puellae amore captus esset, quae in oppositi litore oppido Sesto habitabat, noctu ad eam transfugit. Quod ubi aliquoties non infeliciter cessisset, jam audacior factus, quum mari tumido, & impacato se commisisset, vi vectorum, fluctuumq; victus, in Helleponto submersus est. Fabulam hanc elegantissimo carmine apud Graecos profecutus est Musaeus: quo Ovidius mutuatus est argumentum epistolarum Erius ad Leandrum, & Leandri ad Eros.

LEARCHUS, [*Λεαρχος*]. Athamantis & Inus filius, quem pater furore correptus occidit. Quod quum vidisset Ino, arrepto Meliceto altero filio, in mare se praecipitavit atq; illa quidem in deam maris mutata est, quam Graeci *Δελφύνη*, Latini Matuta vocant: Melicetes autem in Deum marinum, quem Graeci *Ποσειδών* Latini Portunum vocant. Ovid. lib. 6. Fast. Tuq; cadis patria parve Learche manu.

LEBADA, sive Lebadea, pen. prod. *Λεβαδία*, Verbs Boeotiae est non procul à Chaeonea, & Orchomeneo, nullam omnino gignens talpam. Plin. lib. 8. cap. 5. In Boeotia Lebada illata, totum ipsum fugiunt, quae juxta in Orchomeneo tota subruunt arva, talpae quatum è pelibus cubicularia vidimus stragula, ad eò ne religio quidem à portentis submovet delicias.

LEBEDUS, pen. cor. *Λεβεδός*, Suidae, Ioniae civitas est, à Colophonae centum viginti stadia distans. Hic scenicotum histrionum collegiū fuit, qui in honorem Liberi patris ludera certamina quotannis edebant Horat. lib. 1. Epist. Scis Lebedus, quam sit Gabus desertior.

LEBINTHUS, [*Λεβίνθος*]. Insula est una sporadum, non procul à Partho, teste Strabone lib. 10.

LECHAEUM, [*Λεχαιόν*], Portus est Corinthi ad sinum Ceficum sive Corinthiacum, qui Isthmum Peloponnesi ad Occidentem alluit. Nam alterum, qui sinu Saronico ab Oriente abluitur, *Σαλονικόν* appellant. Papius: Curva Palaeonio secluditur unda Lechaeo.

LECIUM, [*Λεκιόν*], Verbs Homero, vulgò *Scopliata*, Asiae promontoria est, ad Idam montem pertinens, Troademq; determinans ab Aeolide. Auctores Plin. lib. 5. cap. 30. Strab. lib. 13.

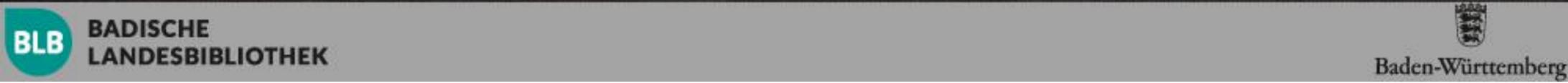
LEDA, [*Λεδα*]. Germ. Ein Hauffram Tyndari des Lacedaemones Königs: wische Jupiter in der gestalt eines Schwanes bestialen hat. Tyndari Lacedaemone regis uxor fuit, quam quum Jupiter adamaret, transformatus in cygnum, cum ea concubuit. Ex quo congressu Leda duo peperit ova: ex quorum altero nati sunt Pollux & Helena, ex altero Castor & Clytemnestra. Ovidius in Epist. Helenes ad Pandem: Dat mihi Leda Iovem cygno decepta paretem.

LEGERDA, [*Λεγεδα*], Verbs est Armeniae majoris, in Enterena regione, non longè ab Euphrate fluvio. Ptolemaeus libro 5. capite 13.

LEITUS, [*Λεϊτός*], Vnus ex quinque Boeotorum ducibus qui ad Trojam profecti sunt, teste Homero lib. 2. Iliad.

LELANTUS, fluvius est Euboeae insulae, apud Plin. lib. 4. cap. 12.

LELEGES, pen. cor. [*Λελεγες*], Asiae populi fuerunt, originæ Graeci: ita dicti quasi *λελεγον*, eo quod diversis è locis collecti essent. Hi primum insulae tenuerunt: indeque in continentem transgressi, partim in Myria ad Adramittenum sinum confederunt: ubi & Homerus majorem Lelegum partem videtur collocare partim in eo Ioniae tractu, qui Caria est proxima: unde etiam Plinius tradit Miletum Ioniae totius caput Lelegida olim fuisse appellatum. Ovid. lib. 9. Metam. Caras, & armiferos Lelegas, Lyciamq; pererrat. Lelegum originem nonnulli ad Thebalos retulerunt: è quibus est Servius, explicans illud Virg. 8. Aen. Hic Lelegas, Carasq; sagittiferosq; Gelonos Finxerat. Plin. verò lib. 4. cap. 7. Lelegas olim appellatos fuisse ait, quos postea Locros Epicnemidios nominavit, per quos Cephalus amnis in mare illabitur. Eustathius *Μηλεγε* multos ex locis confluisse existimat, atq; inde etiā nomen accepisse: quod etiā non obscure innuit Strabo lib. 7. Aristotele-

les autē Lelegum appellationem ad Lelegem quendam Leucadium refert, cujus nepotem ex filia tradit fuisse Teleboam.

Lelegum Vibs, *λελεγιαν πόλις*, in Icaria est, Megalopolis potētia, tertio Aphroditas dicta, Steph.

Λελεγιαν, Olim vocabatur Miletus urbs Carie ab inhabitatoribus, Steph.

Lemānōnīūs, Sinus in Septentrionali Britannia parte collocatur à Ptolemæo lib. 2. cap. 3.

Lēmānūs, pen. prod. [*Λεμάνω*, Vulgò Lago de Lozana Germ. Der Isamer oder Emser See.] Lacus est Allobrogum, Genevæ & Lanfannam urbes alluens, Rhodanumq; fluvium impermissis aquis transmittens. Lucanus lib. 2: Descruere cavo tentoria fixa Lemano.

Lemno's, [*Λεμνο*, Germ. Ein Insel im Ägäisſchen Meer / heißt jetzt Stalimene.] Insula est maris Aegæi, Thraciam à Septentrione, ab Occasu Athon montem habens fabuloso Vulcani casu nobilitata. Eadem & Hypsipyle dicitur, à filia Thoantis ejusdem nominis, quæ in hac insula regnavit.

Lēmniūs, nia, niam, adjectivum: ut Lemnia turba, apud Ovidium in Ibin. Saxa Lemnia apud eundem 3. Trist. Lemnia mala, *λεμνία κρηνη*: id est, ingentia, & inaudita: qualia Lemnum afflixisse dicuntur. Sic & Lemnia manu, *λεμνία χειρὶς*, dicimus pro nefaria, impia, crudeli.

Lēmniā terra, quæ in Lemno insula effoditur. Ejus tres à Galeno cōmmerantur species, quarum una fallonibus in usu est, ad extergendas vestes: altera fabris, quæ à Græcis *λεμνία*, à Latinis rubrica vocatur: tertia medicis, quæ à Græcis *λεμνία λευκή*: hoc est, sigillam Lemniam appellatur, ab imagine capite (ut vult Dioscorides) aut certe Dianæ, (ut mavult Galenus) quæ illi imprimi solet. Effoditur autem hæc terra in tota Lemno: non tamen in quavis parte ejus insula, sed tantum in colle quodam Hephæstia di civitati imminente quem eam Vulcano ipsi sacrum fuisse fabulantur, eò quod is à matre de celo deturbatus in collem illum feratur decidisse. Cujus fabulæ occasionem præstitit collis ejus color, & fertilitas. Nam & exulto simillimas est, & nullam omnino plantam gignit. Hæc autem terra quo pacto soleat preparari à sacerdote Dianæ, vide Galenum lib. 9. de Facultate Simplic. medicament. ubi merito reprehendit Dioscoridem, qui putavit terræ huic hircinam sanguinè adstreri. Hodie Septemviri pro terra Lemnia supponunt terram sigillatam quam appellant. Quicquid enim terræ Lemniæ quotannis colligi potest, ad Turcarum principem deferretur, neque ulla ratione ad nos pervenire possit, nisi ille nostris principes, eorumve legatos, aliquot orbiculis interdum donaret.

Lemures & Lemuria, Vide in APPEL.

Lenæis, [*Ληναι*, Germ. Bacchus der tröum Herigon.] Vñs ex Bacchi cognominibus, *ληναι* hoc est, à torculari, sive lacu impositum. Virg. lib. 2. Georg. Huc pater ò Lenæ: tuis hic omnia plena Muneribus.

Lentūli, *ληνταί*, ex nobilissima familia Romæ, ita cognominati à lente, ut Cicerones à cicere. A quibus vocem Lentulitas, deflexit. Cic. lib. 3. Epist. pro nobilitate Lentulorum: Vilam (inquit) Appieratem, aut Lentulitatem valere apud me plus, quam ornamenta virtutis existimas?

Lēnūs, *ληνός*, regio Pisarum (*ληνός* Steph.) civis Lenæus, Locis non integer videtur.

Lēo, *ληός*, Byzantius philosophus fuit, auditor Platonis, qui Philippo Macedonum regi in secula patriæ, sive arma inferenti occurrens: Dic, inquit, Philippe, quæ causa te impellit ad oppugnanda patriæ nostræ moenia? Quamq; Philippus respondisset, amore patriæ illius esse impulsus, ut ea potiretur, Arqui, inquit, musico amantibus instrumento, non bellico opus est. Postea vero quam Philippus Byzantium diu frustra obsidisset, intelligens id Leonis opera fieri, ut illum apud suos in invidiam vocaret, literis eum apud cives calumniatus est, proditorum patriæ appellans, sepiusq; sibi ab eo urbem venalem esse oblatam, & potuisse jam urbem potiri, nisi turpe judicasset victoriam suffragari. His itaq; literis Leo apud cives suos in suspitionem adductus, quum domum suam arctissima custodia observari videret, in quo vitam finivit.

Lēonātūs, *ληωνάτης*, Vir nobilis ex Alexandri duobus, Philippo ex materno genere consanguineus, unâ cum Alexandro educatus. De quo vide plura apud Suidam.

Lēochārēs, *ληοχάρης*, Nobilis statuarius fuit, unus ex his qui Mausoli regis Carie sepulchri celeraverunt. Plin. lib. 35. cap. 5.

Lēocōrion, *ληοκόριον*, Monumentū ab Atheniensibus in Medio Ceramico erectum. Nam quum Attica universa maxima fame laboraret, unumq; hoc ab oraculis ostenderetur mali effugium, si quis liberos suos immolaret: inventus est Leos quidam Orphei filius, qui tres filias suas virgines, Pasitheam, Theopen, & Eubulem tradidit immolandas. Cujus beneficii memores Athenienses monumentū in Ceramico erexerunt, quod Leocorion appellant. Autor Suidas.

Lēodāmīus, pen. corrept. gen. Leodamantis, *λεοδάμιος*, Thracius Philosophus fuit, cujus meminit Laërtius in vita Archytæ Tarentini.

Leodium, ducatus Iuliacensis urbs Episcopalis: Vulgò *leind*.

Lēōgōrās, *λεωγόρας*, Andocidæ rhetoris pater fuit, teste Suida.

Leomomiges, Canes Arcades, ex canibus & Leocibus prognati.

Lēonīdēs, [*Λεωνίδης*, Germ. Ein König der Lacidenen der im Streit wider Xerxes vnbkommen ist.] Lacedæmoniorum Rex fuit, ex genere Heraclidarum, qui apud Thermopylas, quæ angustias aduersus Xerxem iueretur, fortissimè pugnavit occubuit. Cujus cadaver Persæ, abscisso capite è cruce suspenderunt. Autor Herodotus lib. 7. Fuit præterea Leonides Alexander magni pedagogus: qui quum videret largè potram thura aris ingerebam, monuit illum, ut tum deum quam thuriferas regiones subegisset, illo modo supplicaret. Cujus rei memor Alexander Arabia jam potitus, misit eum in thure onustam, exhortans eum ut in deos parcus esse desinere. Autor Plin. lib. 12. cap. 14.

Lēōntīscūs, *λεωντίσκος*, Mamertinus quidam Pyta fuit, ex augmento Actoherites cognominatus, tanto corporis robore, ut summis adversariorum manibus arripens, non peius tunc desereret quam deficientem sentiret. Suidas.

Lēōntīdēs, fuit quidam eximius statuarius, qui Olympicis Stadiodromon alylon, aliaq; opera quæ cōmmerantur à Plin. lib. 34. cap. 8. Fuit item Leontios quidam Tripolis Lydiæ Episcopus ex Mœdia ortus, de quo vide Suidam.

Leos, Orphei filius, Vide LEOCORION.

Lēōsthēnēs, pen. corr. *λεωσθένης*, Viri Atheniensis nomen, quod quum sponsus esset, & Lamiacum bello concitasset, in præsens interfecit. Ob cuius amorem sponsa, Demoniæ Acropagitarum principis filia, se interfecit, sicut Hieronymus contra Iovinianum testatur. Suidas Leosthenem tradit eo in proelio, quod Athenienses adversus Macedones commiserunt, quum multa strenuè gessisset, lapidibus ita interiecit.

Lepadus, Vide LOPADUSA.

Lēpōnī, [*Λεπώνη*, Germ. Die Wälder so umb die Wälder Alpgebirge sein und die disten dem Woghart nebmen: sollen von Wäldern in die Wälder gegen Mittag an die Westländer: gegl. Wäldern von Wäldern an die Wälder und Hevetter.] Populi sunt Alpini, sicut sunt in Italia ex comitatu Herculis ibi relictis, quod membra haberent nive præusta. Plin. lib. 3. cap. 20.

Lēprium, *λεπριον*, Elisid oppidum ad Alpheum fluvium, cuius incola dicitur Lepriate Plin. lib. 4. cap. 5. Ptolem. lib. 3. ca. 14. quæ & alterum ejusdem nominis oppidum in Arcadia, cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 6. & Cic. lib. 6. Epist. ad Atticum.

Lēpsēmāndūs, *λεψέμανδος*, oppidum Carie. Steph.

Lēpτε acra, *λεπτε ακρα*, Indiarum promontorium, alias Drepanū appellatum: de quo vide Plin. lib. 6. cap. 29.

Lēptīnēs, pen. prod. *λεπτινές*, Atheniensis orator non mediobis: qui quum liturgiarum onus ad paucos, eosque tenuioris fortunæ redisse videret, potentioribus ferè omnibus immunitate donatis, tulit legem, ut sublato iure immunitatis, liturgiarum sumptus ex æquo à ditioribus suppeditarentur. Quam legē oppugnat Demosthenes ea oratione quam adversus Leptinem inscripsit.

Lēptis, *λεπτις*, Ptolemæo, Duarum urbium nomen est in Sicilia propriè dicta: quarum minor, quæ Sarrana dicitur, inter duas Syrtis est sita, cuius meminit Silius lib. 3. Tabraca, & Tyranus vulgus, Sarranaq; Leptis. Hæc etiam Neapolis dicitur. Vulgò *Mabonata*. Altera quæ major Leptis dicitur, trans Syrtim maiorem sita est, ad Oream oppidū. Vulgò *Tropoli*. De hac Hieronymus: In Lepti (inquit) urbe semibarbara, & posita in solitudine, moris est, ut nurus altera die sociū olim mœtus postulet. Vtriusq; civitatis meminit Strabo lib. 17.

Lerina, insula est provinciæ Narbonensis adiacens, eregiōne Antipolis. Plin. lib. 3. cap. 5.

Lerne, sive Lerna. [*Λέρνη*, Germ. Ein See nicht weit von Argos.] Lacus est in agro Argivo, Herculis labore notissimus, qui in eum hydram Lernaam fecerat interemisit, vicinæ omni regione dēo infestam, ut locum fecerit proverbio, *ληρναίος* hoc est, lerna malorum, de malis plurimis simul in unum edegit & accumulatis. quæ & fluvius ejusdem nominis per Prælias in sinum Argolicum illabens, teste Strabone lib. 8.

Lērniā, a. um, *ληρνια*, ut Palus Lerna, Hydræ Lerna.

Lērō, tonis, *ληρό*, insula est Gallia, Antipoli aduersa, cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

Lērōs, *ληρός*, insula est Carie adiacens in mari Lemno, una Syrtadum: quæ & Leria dicitur, teste Strab. lib. 10. Vulgò *Lern* insulani, *ληροί*, dicuntur, qui olim corruptissimè moribus fuisse perhibentur. Hinc illud Phocylidæ nominat circumfatur: *ληροί κρηνη, ὄχι εὐδοκί, ὁ δὲ ἰσθμὸς, καὶ τὸ Περσὶς ἕως, ὅτι κρηνη ὄχι εὐδοκί, ὁ δὲ ἰσθμὸς, καὶ τὸ Περσὶς ἕως*: hoc est, Leri mali, non unus quidem, alter vero...

ed minime: Sed universi excepto Patrocle: & tamen Patrocles quoque Letius, &c. In eos recte dicitur, qui pariter omnes georis vitio sunt improbi.

Letioli, *Letioli*, Mercatorum oppidum in Hispania Tarracoenſi. Procopius lib. 2. cap. 6.

Lesbos, *Lesbos*, Vulgo *Meteus*, Ger. *Ein Insel im Negatischen Meer heist jetzt Metos.* Insula est in Aegeo, Aeolicarum urbium metropolis, quae olim universae Troadis imperium obtinuit. Ambitus ejus stadiorum centum supra mille, à Borea in Austrum protensa, quingenta & sexaginta stadia longitudinis habens, feraci agro, & multa materia ad classes conficiendas idonea. Vides in ea facere memoratu digna, Mitylene, quae nunc tota insula Mitylene vocatur, & Pyrrha in Occidentali litore sita. Fuit & Ereos, & Antissa cum portu, & Methymna. Dicitur Lesbos ab urbis nomine, quae in ea potentissima fuit, sive à Lesbo Iapeti filio, qui in eam insulam navigavit. Ex hac Piteas unus ex septem Graeciae sapientibus: item Alcaeus, Sappho, Theophrastus philosophus, & alii viri scientia clarissimi orti fuerunt.

Lesbius, a. um, *Lesbius*, ut Lesbius vinum, apud Gell. lib. 13. ca. 5.

Lesboides, a. um, pen. prod. Hor. lib. 2. Carm. Lesboum refugit tendere barbiton.

Lesbides, pen. corr. Dicantur mulieres ex Lesbo. *Lesbides*, Sappho apud Ovid. in Epist.

Lesbides infamem quam me fecisti amatam, Desinate ad citharas turba venire meas.

Letiori, Populi Indiae extra Gangem, qui feri & sylvestres esse dicuntur, & in specubus habitare, & corvis albis & psittacis abundare. Meminit horum Ptolem. lib. 7. cap. 2. Hodie *Regium* Persae dicitur.

Letrygonēs, sive potius Lastrygones cum diphthongo in prima syllaba, *Lastrygones*, Italiae totius populi immanissimi, agrum Formianum non procul à Cajera incolentes, humanarum carne vescentes. Dicitur Lastrygones *λαστρυγόνες* hoc est à latrociniis: de quibus copiosius egimus suo loco.

Letiaus, *Letiaus*, Germ. *Ein Fluss in Ionia Asien, flusst in Meandrum.* Fluvius Asiae, ortu habens à Pactio Epheliorum monte & circa Magnesium urbem in Meandrum influens. Auctor Strabo lib. 14. *Est & Letiaus alius in Creta insula, non procul à Gortyna*, Strab. lib. 10. *Sunt & alii ejusdem nominis fluvii, qui ab eodem lib. 14. recensentur.*

Lethe, *Lethe*, Germ. *Ein heiliger Fluss bei vergessenheit* hincq; dicitur dem se darauß trüdt. Nomen fluvii, quem apud inferos esse poëtae tradiderunt, cuius latices si quis gustasset, omnium praeceptorum rerum oblivisci voluerunt. Idcirco *λαηή* id est, ab oblivione nomen habet. Datus est hinc fabulae locus, morientibus omnium rerum oblivionem irrumperet. Constat autem huic amnem in Africa circa extremum Syrtium coram, Berenicem urbem alluere: sed ea apud omnes fama est, hunc fluvium ab inferis ad ea loca inundatione prorumpere. Luc. lib. 8. Quam juxta Lethe tacitus perlabitur amnis, inferas (ut fama) trahens obliviam venis.

Letheus, *Letheus*, theum, *Letheus*, Virgil. 6. Aen. Letheum quae domos placidas qui praenatat amnem. Ovid. 1. Trist. Eleg. 7. Cunctane Letheis merita feruntur aquis.

Levanta, vocabatur dea quae pueris praerant de terra leyadis, ut inquit Augustinus.

Leucæthiōpēs, *Leucæthiōpēs*, Germ. *Die Weissen Meien: ein weitläufiger See.* teste Plinio lib. 5. cap. 7. Populi sunt interioris Libyae, qui supra Getulos Meridie versus primi occurrunt. Libyæ gyptiæ proximi.

Leucadia, *Leucadia*, Vulgo *Leucada* à s. Maura. Península fuit contra sinum Ambracium, opera accolarum à continente abscissa, arenarumq; accumulatione rursus continenti reddita, ut tradit Pomponius Mela lib. 2. Haec etiam Neritis appellata fuit. Plin. lib. 4. ca. 2: Deinde Leucadia ipsa península, quondam Neritis appellata, opera accolarum abscissa à continente aere reddita, ventorum flatu congeriem arenarum accumulatum: qui locus vocatur Dioryctos.

Leucagus, vir interfectus, excussus curru, apud Virg. 10. Aen. Leucās, Leucadis, *Leucās*, Oppidum est in Leucadia península, olim Neritum appellatum, teste Plin. lib. 4. cap. 1. Quinetiā Strabo totam peninsulam, sive (ut ipse appellat) insulam (aliquando enim humano opere à continenti fuit abscissa, & rursus arenarum alluvione eidem annexa) Leucadem appellat, eodem quo oppidum nomine. Leucadem (inquit lib. 10.) in insulae formam redegerunt, & in eum locum transportato Nerito, qui quondam fuerat isthmus: nunc verò factum, & eurippus est, ponte jugabilis, mutato nomine dixerunt Leucadem, sumpto (ut reor) à Leucathē vocabulo.

Leucadīlis, a. um, denominativum. Quod est ex Leucade insula. Ovid. in Epist. Sapphus: Tu quoque mollis Amor pennas suppone cadenti, Ne sim Leucadiæ mortua crimen aquae.

Leucispiris, *Leucispiris*, Vnus ex comitibus Aeneae natione Ly-

cius, unā cum Oronthe in Tyrheno mari tempestate submersus. Virg. 6. Aen. Cernit ibi mactos, & mortis honore carentes Leucaspim, & Lycia ductorem classis Orontem.

Leucitēs, a. pen. prod. *Leucitēs*, Ger. *Ein weisberg an dem Ambrasischen Meerbusen.* Promontorium est Acaeanum, ad sinum Ambracium, Apollinis templo nobile: à petræ candore nomen habens. Virg. 3. Aen. Mox & Leucitæ nimboſa cacumina montis. Et formidatus nautis aperitur Apollo.

Leuce, *Leuce*, Parvum oppidum in sinibus Ioniae, & Acolidis, non longè à Smyrna olim insula. Auctor Plin. lib. 5. cap. 29.

Est praeterea Leuce, parva insula Ponti, Borysthenis amnis orbo objecta, quae quod Achilles in ea sepultus fuerit, etiam vocatur Achillea: ab aliquibus etiam Macaron appellata. Auctor Plin. lib. 4. cap. 13. Aliud item hujus nominis oppidum in Italia, stadiis quingentis à Tarento distans. Luc. lib. 5. secretaq; litorea Leuce. Sunt item Leuca, insulae quinq; Lesbō adiacentes, quarum meminit Plin. lib. 6. cap. 32.

Leuci, Populi inter Belgas, Mediomatricibus finitimi, jaculandi olim peritissimūdem (ut puratur) cum iis quos hodie *Luxemburgenses* vocamus. [Ger. *Die Lanenburger.*] Luc. lib. 11. Optimus excussio Leucus, Rhemusq; lacerto.

Leucippus, *Leucippus*, Philosophus fuit Eleates, sive ut aliis placet, Abderites, Zenonis auditor, qui univertium quidè infinitum esse dixit, ejusq; partes plene esse & inane, omniaq; fieri ex atomis sibi invicem implicatis. Reliqua vide apud Laërtium. Meminit hujus & Cic. 4. Tusc.

Leucogei, Vulgo *Limera*, Colles sunt in agro Campano, inter Neapolim & Puteolos, in quibus sulphur praestantissimū effodiebatur, & cretae genus optimum, quod alicæ admistū, candorem simul afficit & teneritatem. Fontes quoque ex his collibus erumpebant, vulncribus medicinam, dantibusq; finitatem afferentes. Vide Plin. lib. 18. cap. 11, & lib. 31. ca. 2. & lib. 35. cap. 15.

Leucola, Apud Plin. lib. 5. cap. 27. Promontorium Pamphyliae, Lyciae continetur. Est & insula prope Cyprum, & quidem in mari Lycio. Strabo quoq; portum in Cypro vocari tradit Leucola.

Leucōn, nis, *Leucōn*, Rex Ponti à fratre Oxylocho necatus, quod cum ejus uxore adulteri & incestus consuetudine haberet. Ovid. in Ibis: Aut pia te caeso, dicant adultera: sicut Qua cecidit Leucos vindice, dicta pia est. Est item Leucōn, *Leucōn*, Genus quoddam ardeolarum, à candore ita dictum, de quo Plin. lib. 10. cap. 60.

Leucopetra, *Leucopetra*, Vulgo *Capo della Arma, Spartimento in Calabria*, Germ. *Wingensberg* in *Wingensberg* in *Staten gegen Sicilien*. Promontorium è regione Siciliae in agro Rhegino, à candore nomen habens. Cic. 1. Philip. Quum autem me ex Sicilia ad Leucopetram (quod est promontorium agri Rhegini) venti detulissent, ab eo loco celsendi ut transmitterem.

Leucopōlis, *Leucopōlis*, Germ. *Weissenburg in Nisa*. Oppidum Asiae in sinu Doridis, apud Plin. lib. 5. cap. 29.

Leucōsīā, *Leucōsīā*, Insula contra Paestanum sinum, in mari Tyrheno, Leucaniae adiacens (ut Strabo lib. 6. refert) parvū ad continentem habens cursum. Dicitur Leucosia ab una Sirenum, quae hoc in loco perit, quum spreta ab Ulyſſe in profundum sese abjecisset. Festus ab Aeneae confobriano loco datū nomen existimat. Quin & Samothracia Leucosia prius est appellata, ut inquit Aristoteles.

Leucosyriā, *Leucosyriā*, Prius dicebatur, quae nunc Cappadocia. Strabo lib. 12.

Leucosyrus, *Leucosyrus*, fluvius Ciliciae, Pyramus postea dictus, Steph.

Leucothēā, *Leucothēā*, Gall. *L'auve du jour, le point du jour*, Ital. *Aurora*, Germ. *Die Weisheit*, Hisp. *Aurora*, Pol. *luc jaska*, Vng. *Haynal*, An. *The break of the day or rise of the day*. Quam & Matutam Latini vocaverunt, eadem est cū Aurora. Leucothēa dicta, quasi alba dea. Cicero. 1. Tusc. Quid Ino Cadmi filia, nonne Leucothēa nominata à Graecis: Matutae habetur à nostris? De hac vide plura supra in dictione INO.

Leucothōē, pen. corr. *Leucothōē*, Orcami Regis Babyloniorū filia fuit ex Eusynome, quā à Phaebo gravidam factam quū pater vivam defoderet, Phaebi miseratione mutata est in arborem thurseram. Vide Ovid. lib. 4. Metam.

Leuctri, *Leuctri*, Vicus est Boeotiae juxta Theſpias, circa quem Epaminondas Thebanus, Lacedaemonios vicit, ad eoque, attrivit, ut postea imperium nequiverint reparare.

Leuctricū, a. um, ut. Leuctrica pugna, Leuctrica monumenta, Leuctricae puellae, Hippo, & Miletia, sive (ut aliis placet) Theano & Eucippe, Seecasi filiae fuerunt: quae à Lacedaemoniis quibusdam hospitibus vim passa, doloris impatientia sibi peccem intulerunt, eoque, in campo sepulta sunt, in quo postea cōmissa est ea pugna, qua Lacedaemoniorum opes cō-

officii genus administrabant. Iuven. Satyr. 4. primus claman- te L. burno, Currite, jam sedit rapta properabit ab olla.

Liburnia, vel Liburnica, c. [Germ. Ein jagstschiff oder Rennschiff. Vng. Libik, folya hais.] Genus navigii levissimi, veloci- simi q., quod Liv. 3. Decad. li. 4. levem bireme appellat, liburnis Plutarcho, & Appiano. Ratio nominis tracta est à Libur- nis populis in Illyrico, qui olim navibus velocibus usi, Ionisù mare, insulasq; prædabantur. Quæ ex causa Romani naves le- vitate, celeritateq; præstantes, Liburnas appellavere: aut libur- nicas, sicut refert Appianus. Horat. in Epod. Ibis liburnis in- ter alta navium Amice propugnacula. Sueton. in Augullo: Vitrobiq; parte liburnicarum demersa, simulq; ejus qua vehe- batur falsis armamentis, & gubernaculo distracto. Lucanus lib. 3. Ordine contentæ gemino creviffe liburnæ. Firmicus Li- burnicum imperium usurpat pro aavali.

Liburnum, ni. [Ger. Ein Smitte oder Gutschwagen. Vn. Lektika, hino.] Vehiculi, sive lecticæ genus, ad liburnicæ navis simili- tudinè constructû, quo principes Romani vehifolebant ad eò mollior, ut interim vel dormire intûs possent, vel legere, vel scribere, aut aliud quidvis nò incommodè agere. Iuven. Sat. 3: Si vocat officium, turba cedente vehetur Dives, & ingenti curret super ora liburno: Atq; obiter leget, aut scribet aut dormiet intûs: Nanq; facit fomuos clausa lectica fenestra.

Liburnus, liburnus. Portus Tuscorum, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Hoc die Livorna.

Libya, x. & Libye, es. [Libim, libos. Germ. Der gelste theil des Landes Africa, wird für African und dem dicit theil der Welt genommn.] Tertia pars totius orbis, quam & African dicimus, ab Asia Nilo fluvio: ab Europa mari Mediterraneo divisa. Dicitur autem putatur Libya, quòd inde Libi ventus flare soleat: seu quòd pluvia indigeat propter nimiam siccitatem, dicitur & libos, q. i. i. Vel à Libya Epaphi filia Iovis filii. Sem- per adfert Libya mali quippiam, nã fides nã libos tpe. Quòd inde Romam monstra deportantur. Hinc & in mores, inge- niuq; detorqueri potest: siquidem, ut est regio venenorum fetax: ita gentis pellens ingenium. Præcipue cõvenit in fe- distragos, ac pastorum novatores.

Liby, yos. [Libim, libos.] Gentile est masculinum, cu- jus femininum est Libyssa, sicut à Phoenix, Phœnissa.

Libycus, ea, cum, libycus. Virg. lib. 4. Aen. Te propter Libycæ gentes Nomadumq; tyranis Odet. Libycus campus, agri Ar- givi pars est, inde nomen habens, quòd illuc primum fruges ex Libya allatae sint: unde Ceres ipsa ab Argivis Libyssa co- gnominata est, teste Festo. Libyca fera, libycus ferus, diceba- tur olim in hominem factum, callidum, versipilem, variis mo- ribus, accipitiq; ingenio. Quòd genus portentum Cicero Ca- tionam fuisse testatur. Inde natum, quòd in Libya varix fera- rum species sæpe numerò miscantur, atq; ita nova quaedam hinc monstra spectaculo produci soleant, Romam à provin- ciæ præsidibus deportata.

Libydis, idis, libydis Stephano, à nomine Libys deductum, quòd tamen analogæ ratio Libydis postulare videatur. Virg. 5. Aen. Horridus in jaculis & pelle Libydis usq;. Quo tamè in loco nonnulli Libydis legere maluerunt: quàm rectè, ipsi viderint Stephanus certè à nomine Libys deducit, libos, q. i. i. libos, q. i. i. libos, q. i. i. putatq; ea fieri à genitivo libos, à nomine Libys formato, pleonastico, x, r, quæ regu- laris genitivus sit Libyos.

Libyas, adis, libyas, ludææ oppidum, Herodis opus, Iordani fluvio ab Ortu adiacens, teste Ptolemæo lib. 5. cap. 16.

Libyssa, libyssa, Oppidum fuit Bithyniæ, notissimum Annibalæ interitu. Plin. lib. 3. cap. 22: Fuit & Libyssa oppidum, ubi nunc Annibalæ tantum tumulus est.

Libystrinus, libystrinus, Dicitur est Apollo ab his qui Pachynû Siciæ promontoriû incolèbãt, quòd immiffa Carthaginien- sibus hostibus peste, penè cunctos subita morte interemerit.

Libystros, libystros, Oppidum est Scytharum Aroterum, non procul à Danubii ostiis: cuius meminit Plinius in descriptio- ne Thraciæ lib. 4. cap. 11.

Lichas, Puer quidam Heculis, per quem Dejanira viro suo in Oeta monte sacrificaturo, vestem misti Nessi Centauri san- guine infectam: quam quum ille induisset, serpente jam per corpus veneno doloris magnitudine in furorem versus, Li- chan perniciosi muneris factorem, capillus arripuit, & in subje- ctam mare precipitavit: quem Poëtæ fabulantur in saxum sui nominis fuisse mutatû, quòd à navis in mari Euboico ostenditur. Ovid. 9. Metam. Nunc quoq; in Euboico scopulus bre- vis eminet altè Gurgite, & humane servat vestigia formæ: Quæ quasi sensuram navæ calcare verentur, Appellatq; Lichan.

Lichades, lichades, Insulæ tres sunt in mari Euboico, à Licha Herculis puero ita appellatæ, quem in hoc mare precipitavit Hercules, Nessi Centauri sanguine in furorem conversus. Au- tor Strabo lib. 9.

Lichindus, lichindus, urbs Siciliæ, unde gentile Lichindus, Stephanus.

Licianus, Poëta Martiali costanens, & conterraneus, ad què extat ejus Epigramma lib. 11. Videbis altam Liciane Bilibim.

Ligarius, Civis Romanus, Pompeii partes in bello civili se- quutus, eo mortuo in Africam sese cõtulit ad Scipionem, pet- tina cissimumq; sese Casari hostem præbuit. Postea apud Ce- sareum cum à Tuberonè accusaretur, defensus est à Cicerone elegantissima illa Oratione, quæ pro Ligario inscribitur.

Ligea, pen. prod. ligena, Nymphæ nomen. Nerei & Doridis fi- lia, à cantus suavitate ita dicitur. Virg. 4. Georg. At mater soni- tum thalamo sub fluminis alti Sentineam circum Miletia vel- lera Nymphæ Carpebant, Hyali saturo sacata colore, Dry- moq; Xantoq; Ligeaq; Phyllodoceq;.

Liger, Ligeris, Rutuli casusdam nomen fuit, fratris Lucag, quem Turni auspiciæ sequutum Aeneas interfecit. Virg. 10. Aen. vesano talia late Dicta volant Ligeri.

Liger, eris, ligenes, Ptolemæo. Gall. La Loze. Germ. ligen. Cuius nomen in Germania in dem Berg Cennus, taufft ein weng gegen Bismarck / darnach gegen Nidbergung tus groß Meer. J qui & Ligeris in nominativo: unde accusativus Lige- rim. Nobilis est Cætarum fluvius, qui in Arvernorum finibus oriens, Heduosq; à Biturigibus dividens, non procul à Pi- stonibus in Oceanum Britannicum influit. Caesar lib. 7. bell. Gall. Liger ex nivibus creverat. Idem paulò post: Magnis in- teribus ad Ligerim pervenit. Vulgò Loire.

Liguria, x. [Ligurien. German. Ein landtschaft Italia, westlich Hauptstadt ist Genua.] Italiæ regio, pro majore parte môtosa, inter amnes Varum & Macram, ab altero latere habens Ape- ninum, ab altero Padum. Tusciam attingens: cuius caput est Genua. Dicitur Liguria, à Ligysto Phæthontis filio, conversio- ne y in u.

Ligus, vel Ligus, tis, ligus, Secundum Priscianum aliquando est propriè nomè, & tunc est generis masculini. Allas est no- mèn gentile, virum significans, vel mulierem ex Liguria: & sic est communis generis. Probus putat Ligus esse adjectivum omnis generis: nullum tamè de neutro genere profert testi- monium. Lucan. lib. 11. Et tunc tonse Ligur quondam præ col- la decora Crinibus effulsit tõi prælate Comaræ. Virg. lib. 11. Aen. Vane Ligus, frustraq; animis elate superbis. Idè Georg. 2. Afflictumq; malis Ligurum.

Ligusticus, a, um, pen. corr. ligusticus, Nomen possessivum: ut, Mare Ligusticum, quòd Liguriam alluit. Saxum Ligusticum. Iuven. Sat. 3: Nam si procubuit, qui saxa Ligustica portat.

Ligus, Liguris, Vide LIGURIA.

Ligydes, ligydes, Populi Asiatici, qui cum Xerxe contra Græcos militarunt: quorum meminit Herodotus lib. 7.

Ligyttides Insulæ eædem, quæ Stoechades, ut infra dicitur.

Ligyttina, ligyttina, Vrbis Ligurum prope occidentalem Ibe- niam & Tharsum: incolæ Ligyttæ vocantur, Steph.

Ligyttus, teste Fabio Piclore, Phæthontis fuit filius, à quo Liguria cognominata est.

Lilæa, lilæa Vrbis Phocidis, Steph.

Lilybæum, [Lilybæum. Ger. Das Vorgebirg Siciliæ gegen Mito- tag und Africa heißt Marsala.] Promontorium Siciliæ, cum ur- be ejusdem nominis, Libyam spectans. Tria enim traduntur esse ejus insulæ præcipua promontoria: ex quibus quòd Græ- ciam respicit, Pachynum: quòd Italiam, Pelorum, Scyllæ op- positum: quòd autem in Austrum Libyam versus procurrit, Lilybæum appellatur. Autor Pompon. lib. 2. Vulgò Marsala.

Limenoris, limenoris, Cherfoneus Celtica, Steph.

Limentinus, Putabatur deus, qui liminibus præesset, Steph.

Limerè, limerè, Vrbis nomen, vide supra in Epidaurio ex Ste- phano.

Limio saltum, Ptolem. lib. 2. cap. 11. urbs Germaniæ.

Limna, [Limna. Germ. Ein ort im Schloß zu Niben an dem ein Tempel fund des Gens Bacchi.] Locus erat in arce Athenarum templum habens Dionysio sacrum, à Theseo rege extructû: quo in loco vetustiora Bacchanalia peragebãtur die duode- cimo mensis Anthestionis, qui nostro scilicet Novembri respõ- det. Meminit hujus loci Aristophanes in Ranis, & Thucydi- des lib. 2. Histor.

Limnæ, limnæ, Insula est deserta, juxta Orientalem plagam Hyberniæ, teste Ptolemæo lib. 2. cap. 2. Plin. lib. 4. cap. 16: Sili- num vocat.

Limnethalassa, limnethalassa, Insula Hispaniæ adiacens in- ter Carthaginem novam & Suctonem, non procul à Diapio. Strabo lib. 3.

Limnethia, limnethia, Nymphæ cura lacus sic dicta: limne- nim lacus, & ethia cura dicitur.

Limonjades, limonjades, Nymphæ sunt florum & pratorû, quas aliquando mori & deficere dicit Aristot. sicut Faunos & Saryros. Dicitur Limoniades à pratis, q. Græci vocant λιμνιας.

ne Thapfi, cujus meminit Strabo libro ultimo.
Lorymā, Ἰεργός. Locus est Cariae & regione Rhodi insula.

Los, Ἰνσὺλα, Insula circa Thessaliam. Insularis Los, Steph.
Lōtis, Ἰδὸς, Nymphæ nomen est, quæ Priapum fugient,

in arborem loton hincur transmutata. Ovid. 9. Metam.
Lotis in hanc nymphæ fugiens obscena Priapi,

Contulerat verus icivato nomine vultus.

Lōthōphāgi, pen. corr. Ἰεργός, Populi in Africa apud Sy-
tes, à loro nomen sortiti, quod arboris ejus fructu credantur

victitate: cujus cibus tā est dulcis, ut advenia incutiat patris

oblivionem. Itaq; quum Vlyssis loci delati in Africa essent,

& lotum gullissent, vix inde abduci poterant, ut placet Ho-
mero lib. 9. Odyss. Vide. LOTOS.

Lovanium, [Germ. lōvm.] Brabantia urbs, archigymnasio

celeberrima.

Lōxiās, Ἰαξίαι, Apollo dictus est, vel propter obliqua & tor-
tuosa responsa, quæ hujus vates reddebant, quò facilius con-

sultoribus imponerent: vel quòd Apollo id est, Sol, Zodiacū

oblique periret: Ἰαξίαι enim Græcis obliquus est.

Lubecum, Saxonie urbs potens. [Germ. lūbet.]

Lūcā, [Ἰεργός. Ger. Ein Star in die Taster landtschafft.] Ci-
vitas Tuscan, à qua Lucæles dicuntur, qui eam urbem inco-

lunt, vulgò etiam hodie Lucæ. Dicta à Lucomone Hetrusco-

tum rege. De hac Strab. lib. 5: Luca urbs est ad montes Lunæ

incumbentes, ubi plerunq; vicatim habitant; regio tamē viro-

rum probitate floret itaq; robur militare hinc magnum edu-

citur, & equitum multitudo, ex quibus Senatus militares ca-
pit ordines.

Lūcāni, Ἰεργός, Populi Italiae à Samnibus oriundi, secundū

mate extenfi. Silaro fluvio à Picentibus, Iao à Brutis dirempti:

quorum oppida præcipua fuerunt, Vela, Paxillum, & Buxen-

tum, aliaq; nonnulla. Plin. lib. 3. cap. 4. Hor. lib. 2. Serm. Sat. 8.

Lūcāni, Nomen proprium Poetæ, nepotis Senecæ, viri un-

decunque doctissimi, & gravissimi Tragediarum scriptoris.

Hic bellum civile inter Cæsare & Pompejum gravissimo car-

mine periculis. Item Orpheum Tragediam, multaq; alia

quæ hodie non extant. Perit incisa iussu Nerone venâ, jam

Consul designatus: propterea quòd inter eos nominatus es-

set, qui cum Pisonæ conjurarent. Vide latius vitæ ejus apud

Cinnam.

Lucana, Vide in APPEL.

Lūcentiā, Citerioris Hispania urbs, & Romanorum quondā

colonia, ut scribit Pomponius Mela, lib. 2.

Lūcentum, Hispania Tarraconensis oppidum à superiore di-

versum, quòd Ptolem. lib. 2. cap. 6. statuit supra Carthaginem,

Oceani versum.

Luceres, sive Lucenzus, Tertia pars erat populi Romani tem-

potè Romuli Romani regis. Cōstat enim, autore Livio, re-

ceptis jam in urbem Sabinis, populiq; aucto, Romulum om-

nē populum in tres seceville tribus: quarum una Tancusium

appellata est à T. Tatius Sabinorū duce: altera à Romulo Ram-

nesium; tertia Lucerū à Lucero Tuscorū rege (ut refert Var-

ro) qui pugnanti adversus Tatium Romulo suppetias tulit.

Lūceriā, Ἰεργός, urbs Apuliae, Aufonum colonia. Plin. libro

3. cap. 11.

Lūcerius, Ἰεργός, Ardea rex, qui auxilio fuit Romulo ad-

versus Tatium.

Lucerna, Vna ex primariis sive levis Helvetici urbibus.

Lucettus, Ἰεργός, Dicitur esse Iupiter, à luce quā præillare ho-

minibus putabatur. Sic Iuno Lucetia, quòd lucis causâ sit,

parturientes adjuvans.

Lūciliū, Poetæ vetustissimi nomē, patria Auruncani, qui pri-

qui primò hoc prænominē fuit appellatus, impositum credi-
tur, quòd prima luce esset natus. Lucius Ostius tempore

bellorum civilium patrem suum proscriptum, quem Trium-
viri ad supplicium perquirebant, latente prodidit, ut ejus bo-

na acciperet. Autor Plutar. Est etiam Lucius piscis nomen;

cujus solus Aufonius meminit in Mosella: Lucius obscuras

vulva cænoq; lacunas Obsidet hic, nullos mensatur lectus ad

ufus Ferevet humosis olido nitore popinis.

Lūcretiā, [Germ. Ein hauffram Collatin, ein teufel Römisch

Wab.] Romane castitatis præcipuum lumen, filia Triopi-

tini Præfecti urbis, & uxor Collatini: quam Sext. Tarquinius,

quum precibus exorare non posset vi oppressit: stricte enim

gladio in cubiculum iruens mortem minabatur, ni volunta-

ri suæ obsequeretur: addebatq; se cum mortua jugulatum fer-

rum positurū, ut in foetido adulterio necata diceretur: qui-

bus minis illa petterita, ut infamie suspitionē effugeret, ex-

pugnari sese passa est. Quo facto convocatis patre, marito, car-

terisq; amicis obortis repente lacrymis, tyranni flagitium de-

textit, & educto cultro, quem sub veste occultum habebat, sese

statis confodit. Quæ re non pater cū marito & ceteris ami-

cis, populo ad arma concitato, reges expulerunt. Vide hæc la-

tius apud Livium ad finem lib. 1. ab Urbe. Mart. Ecce videba-

ris, farcor, Lucretia nobis, &c.

Lūcretiā, pen. corr. Mons fuit in Sabinis: de quo Horat. lib. 1.

Carm. Velox Amcenū spē Lucretiā Murat Lyceo Faunus.

Lūcretius, Poetæ antiquissimus, Cicerone xij. annis natu mi-

nor. Scripsit de rerū natura libros sex, qui etiā hodie leguntur.

Extat honorificū de eo elogium apud Ovidium in Eleg.

Carmina sublimis tunc sunt peritura Lucreti,

Exitio terras quum dabit una dies.

Lucrinum, Dauniorum est oppidū in Apulia, ut scribit Stra-
bo lib. 6. & Pomponius lib. 2.

Lucrinus, pen. prod. Ἰεργός, Lacus Campanie in sinu Ba-

jano, contra Puteolos, propinquus Averno lacui ad eò, ut in

maximis quandoq; tempestatibus conjungi soleant. Dicitur

à lucro, ut vulgò creditur, propter multitudinem piscium, qui

ibi capiebantur. De utroq; Marialis: Dū modo Lucrino, mo-

do se perennit Averno.

Lūciliū, Romanus civis fuit, qui primo Punico

bello trecentis navibus adversum Pœnos profectus, sexcen-

tas eorum naves cōmestibus & aliis & oneribus impeditas

apud Aegætes inter Siciliam, & Africam depulsi, finemque

bello imposuit: pacem petentibus hæc condicione concessit,

ut Sicilia, Sardinia, & ceteris insulis inter Italiam, Africamq;

decederent, Hispania citra Iberum fluvium abstineret.

Lūcillus, Ἰεργός, Pœpili, & Ciceronis æqualis: qui in Que-

stura amplissimum populo munus edidit. Prætor: Africā ob-

tinuit: Adversum Mithridatem missus, collegam suum Cortā

Caledone obsellam liberavit: Cyzicū obsidione solvit: Mi-

thridatis copias ferro & fame afflixit, eumq; regno expulsi-

quem iussu cum Tigrane rege Armenicū bellum instauran-

tem magna felicitate superavit. Delicis omnibus affluens,

maxime signorum & tabularū amore flagavit. Ingravescen-

te deinde ætate, quum jam delirare cœpisset, tutela ejus M.

Lucullo fratri permissa est. Vide Plutarchum in Lucullo. Cic.

Acad. 2. in principio.

Lūcimōnēs, Ἰεργός, Olim dicti sunt Tusci quidam: qui,

quòd Romulo adversus Sabinos suppetias tulissent, in civita-

te recepti, Lucretianam tribui nomen fecerunt. Autor Varro.

rem Venere appellatur. In hac etiã urbe à Caligula Cæsare (ut in vita ejus cap. 20. testatur Suetonius) institutum fuit certamen Latinæ, Græcæq; facundie. Quo certamine fuerant victoribus præmia victos contulisse, eorundem & laudes componere coactos. Eos autè qui maximè displicuissent, scripta sua spògia, linguaq; delere iussos, nisi ferulis verberari, aut flumine proximo mergi maluissent. Huc spectasse videtur Luvenalis, quum de Rhetore loquitur ad aram Lugdunensem dicturo. Ea autem urbs tam insignis, totq; egregius ornamentis nobilitata, teste Seneca in Epistolis, sub imperio Neronis, centesimo anno, à quo fuerat condita, una nocte conflagravit. Hodie verò Lugdunum in plano situm est, magna sui parte Rhodano & Arari fluminibus inclusum, nulli Christiani orbis angulis incognitum. Vulgò Lio.

Lunã. [Germ. Ein Star in Hetrurien am Meer getegen bey deren man schen weit Marmelstein grabt. Vulgò Luna.] Hetrurix oppidum ad mare situm, secundissimis candidi marmoris fodinis, quod ab eo Lunense dicebatur, olim nobilitatum. Plin. lib. 36. cap. 6. Adjecit idem Nepos, Mamurram totis ædibus, nullam nisi è marmore columnam habuisse, omnes solidas è Caristio, aut Lunensi. Lincæus lib. 1.

quorum qui maximus ævo, Arvus incoluit deserta moenia Lunæ.

Lunensium casus. [Germ. Lunenst. Käse / stndt gut vnd feist.] A Luna urbe nomen accepit, quæ fuit in ea parte Hetrurix, quæ Ligurix proxima est. Erat autè hoc casei genus sola magnitudine laudatum, ut quod librato mille pondus nonnunquam æquaret unde inter fervorum obsonia refertur à Mart. lib. 14. Caseus Hetrurix signatus imagine Lunæ Præstabit pueris prandia mille tuis. Plin. lib. 11. ca. 42. Mistrum Hetrurix atq; Ligurix confinium Lunensem mittit, magnitudine conspicuum: quippe & ad singula millia pondo premitur.

Lunæ promontorium, Hetrurix promontorium est, non procul à Mæcea fluvio: cujus meminit Ptolemæus lib. 3. ca. 1. ad hunc usq;.

Lunarium, Promontorium Lalesanorum in Hispania Tarraconensi: cujus meminit Ptolem. lib. 2. cap. 6. Alio nomine, Mons Iovis.

Lunenburgum, Vide MARONIS.

Lupercal, à Lupa dicitur, Locus sub Palatino monte, sacratu ab Evandro Patri Deo Arcadiæ, qui Licæus vocatur, eo quod non sinat lupos in oves fovere. Quavis quidam ita appellatum vellint, quod Lupa ibi Remum & Romulum nutriti sit, Licæus. Ovid. 2. Fastor.

Illà loco nomen fecit, locus ille Lupercal: Magna dati nutrix præmia lactis habet.

Lupercalia, [Lupercalia. Ger. Bist so im Homung zu Ehren des Hyrtengoss Panes gehalten wurdet.] Solemnia quædam sacra dicebantur, quæ mense Februario à Lupercis fiebant in honorem Panos pastorum Dei. Cic. ad Quint. Frat. lib. 2. Hodietni diei res gestas Lupercalibus habebis. Servius enarrat illud Virg. lib. 2. Aen. Hic exultantes Salios, nudosq; Lupercos. Quum inquit, in honorem Panos Lupercaliorum solennitas celebraretur, pecora Romanorum subitò à latronibus rapta sunt. Illi projectis vestibus, persecuti sunt latrones, quibus oppressis, & receptis animalibus, propter rem à nudis prospere gestam, consuetudo permansit, ut nudi Lupercalia celebrarent.

Luperci. [Germ. Pfaffen des Hyrtengotts Panos / weiche auß seinen Bisthen auctend durch die Stadt Rom ussen.] Sacerdotes erant Panos pastorum Dei, qui Lupercaliorum die nudi per urbem cursitabant, prænantiumq; mulieru manus, uterosq; caprina pelle ferebant: qua re & fecunditatem, & facilem partum fieri putabant. & Dicit autè creduntur Luperci à Pane Deo pastoru, cui sacra & ritus faciebant in Lupercali. Græci enim Panos vocant Lycæum, deducto nomine λυκος: hoc est, à lupo quod oves à lupis tueri credebatur. Vel à Lycæo monte Arcadiæ, in quo Pan colebatur. Ovid. 2. Fast. Quid vetat Arcadiæ dictos de monte Lupercos? Faunus in Arcadia templa Lycæus habet. Cic. 2. Phil. infestatur M. Antonium quod in Lupercalibus, in quibus sedebat Cæsar amictus toga purpurea, in sella aurea coronatus, se Lupercum exhibuere.

Lupia, Germaniæ fluvius Pomponio lib. 3. Conjectura est, inquit Vadianus in Melan, eum esse, quem hodie Necharum vocant, qui haud longè à Danubii fontibus ortus, per Vvirtembergensem ducatum lapsus, moxq; in oceanum versus, Rhenu seorsum illabitur. Strabo longè secus quàm Pomponius, Lupiam in Visurgim deserti ait, ut Lupia nomine non Necharus, sed is amnis, quem hodie Fuldam vocant, intelligatur. Tacitus (ad eò in tantilla variant scriptores) lib. Augustæ historiæ 2: Lupiam vocat amnem non in Rhenu, sed in Oceanu elapsam. Hæc Vadianus. Cujus viri alioqui diligentissimi lapsum tam supinum satis mirari non possum, præsertim in suæ Germaniæ chorographia: Constat enim Lupiam Bructe-

rorum (hodie Vveiffholes appellant) fluvium esse, qui etiam hodie nomen retinet, ut tantummodo in murato, non procul à Badenboma nascentem, ad cujus caput extat oppidulum, quod Germani sua lingua Wveiffholes quasi Lixia fontis appellant: aliudq; circa mediū fere fluminis tractum videtur oppidulum, quod eodem cum fluvio nomine Lupiam commutat. Labitur autem in Rhenum (quod & Mæa affertur) circa Verulamiam ager Clivensis oppidum.

Lupfurdum, Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Verba Germaniæ, hodie Myssa. Vulgò Bussen.

Lusitania, nix, [Lusitania. Germ. Das Königreich Portugalia Hispanien.] Tertia Hispaniæ pars, ad Septentrionem Duonamæ à Tarraconensi provincia, ad Austru à Bætica Anaflavio dirempta: cujus descriptionem vide apud Plin. lib. 4. cap. 21, & Ptolemæum lib. 2. cap. 7. Strabo tamè lib. 3. Lusitaniã ad Austrum Tago fluminis terminat. Distant autè voluere Lusitaniam à Lusit. & Lyfa Liberti patris comitibus, qui eum bacchantes in Hispaniam secuti sunt, ut tradit Plin. lib. 3. cap. 1. Hod è Portugaliã appellant.

Lusitania, [Lusitania. Germ. Ein Fluss in Arabia / in welchem Jupiter Jun erben mab sel gebrat haben.] Arcadia fluvius insignissimus, Corthyam vicum prætoris flucens, in quo Iovem præmum abluti in suis Arcades afferunt: unde & nomen accepit putatur. V. de Orib. Rhod. lib. 18. cap. ult. & Puit & Lusus quidam, M. tui è: sorore nepos, qui quum Trebonio generulo adolefcentulo vim afferere conaretur, ab eodem occisus est. Valer. lib. 6. cap. 14. Clusium appellat.

Lusitania, [Lusitania. Ptol. lib. 3. ca. 1. Calabriæ urbs, Lupia Plinio. Lusit. Lusit. Verba Arcadiæ, ubi Melampus Prati filius Iovis, & ab infania liberavit. Civis Lusitæ, Lusitæ, Lusitæ Steph.

Lusitania, [Vulgò Lusit. Germ. Paros die hontstait in Brandenb.] Parisiorum urbs celeberrima, præmum in Sequana insula condita, nunc præter insulam utraq; ripam latissimam occupans ædificia, cumq; maximis Europæ urbibus magnitudine certans & frequenta, Græci λυκαίνας nominant, à panetum (ut quidam existimant) albedine. Meminit hujus urbis Strabo libro 4.

Lutsemburgum, [Germ. laqsburg.] Verba in Gallia Belgica sita.

L. ante Y.

Lyæus, xi, pen. prod. [Lyæus. Germ. Ein paxen hant die des Weins.] Vnum ex Iberici patris cognom. ab usum è impo situm, quod immoderatus vini usus panat Lyæus: hoc est, aia & seditiones. Aut certe Lyæus à Lyæo rebus, ut Lyæus hoc est, ab eo quod ebriorum membra solvat: unde & Lyæus à Græcis cognominatur. Virg. lib. 4. Aen. Legifera Coreri, Phæboq; patriq; Lyæo.

Lyæus, a, um, pro Lyæus. Virg. 1. Aen. Regales inter mentes, laticemq; Lyæum.

Lycibetius, beti, pen. prod. λυκίβητις Suidæ, Atticæ moni est, apud Plin. lib. 5. cap. 7.

Lycæia, λυκαία, Sacra erant in Lycæo Arcadiæ: mōre in honorem Panos fieri solita, quæ postea ab Evandro in Arcadum translata, Lupercalia dicta sunt, ut placet Ovid. lib. 2. Fast. Panos tamen in Arcadiæ Lycæa Iovis sacra fuisse tradit, à Lycæone Pelasgi filio ad Iovis Lycæi aram præmum instituta. Vide Cælium Rhodig. lib. 24. cap. 17.

Lycæus, xi, [Lycæus. Germ. Ein Berg in Arcadia den Jupiter jaget jaget.] Arcadiæ mons, Iovi facer teste Pausania in Arcadiæ, olim etiã Olympus & λυκος, quæstus id est, sacre ritus ab incolis appellatus, quod Iovem ibi educatum existimarent. In quo etiam monte Iovis Lycæi ara fuit, à Lycæone Pelasgi filio præmum consecrata: quam quæ postea mōre panos Iovis gume respectisset, in lupu dicitur esse transformatus. Erat tunc dem & Iovis Lycæi lucus, quem si quis lege spreca esset ingessisset, annum supervivere negabatur. Item Iovis insignis, nomine Agno, tam admirabilis naturæ, ut re divina, ibi cuiuslibet peracta, quæ oq; ramo aqua leviter commota, mox densis inde surgeret vapor nebula assimilis, quæ non multo post esset in nubem, aggregatis item aliis, largos demitteret imbres. Hæc Pausanias. Constat tamen Lycæum moni non soli Iovi, verum etiã Pani sacrum fuisse. Virg. 1. Geop. Ipe nemus libuens patriu, saltusq; Lycæi, Pan ovium custos, sua si tibi Melanala curæ, Adis è Tegeæe favens. Hinc etiam Lycæus passim à Poëtis cognominatur. Idem lib. 1. Aen. pelida monstrat sub rupe Lupercal, Parrhasio dictum Panos de more Lycæi.

Lycæambes, bis, per tertiã vel Lycambes, bx, per primã dedicationem, λυκαίμβες. Neobules pater fuit, qui quum filia Archilochi Poëtæ despondisset, posteaq; penitentia ductus, non didisset, ita acerbo carmine ab eo esse perstrichas, ut unã eum filia laqueo vitã finiret. Hor. in Epod. Ode 6. in malos asperimus Parata tollo cornua: Quales Lycambe spectus infido gener.

Lycæambes, a, um, pen. prod. Ovid. in Ibin: Tincta Lycambeo sanguine tela dabit.

Lycæa

LYCÓN pen. prod. genitivo Lycaonis, pen. cor. [Anonym. Ger. Ein König in Arcadien/ in dem Jupiter vmb ein er miffhandlung mit ihm in einem Woff verurtheilt het.] Arcadiae Rex fuit, Pelagi filius, quem Jupiter, quod a stram suam in Lycano monte, maetao pater, sanguine respersisset, in lupum mutauit: ut scribit Pausanias in Arcadica. Ouid tamen lib. 1. Metam. omnino aliam tradit transformationis huius causam, quae sic habet: Jupiter aliquando quum multa de humani generis impietate inaudisset, neq; tamen omnia crederet, ut rem omnem certius exploraret, relicto caelo, in terras descendit: aliquotq; regionibus peragratis, tandem sub noctem in Arcadiam peruenit ad Lycaonis regiam, ubi quum se Deum esse significasset, vulgusq; se ad sacrificia accingeret, irridens credulitatem eorum Lycaon, ea ipsa nocte se periculum facturum esse dixit, deumve an mortalem hospitio suscepisset: conatusque est noctu dormientem interimere. Quod quum frustra tentasset, alia ratione rem aggressus est. Habebat obfides in Molossorum gente ad se in flos horum unum iugulauit, partimq; alium, partim elixam Iovi epulandum apposuit. Cuius rei immanitate indignatus Jupiter, regiam tyranni immisso fulmine exulsi, ipsumq; in sylvas fugientem, in lupum transformauit. Alius fuit Lycaon Nelei filius: & frater Nestoris, quem Hercules capta Pylo interemit. Alius item fuit Priami filius ex Laothoe Atlai Lelegum regis filia, quem Achilles in bello Trojano interemit: ut placet Homer. lib. 21. Iliad. Lycaon item faber insignis fuit ex Gnoso Cretae urbe, artifex eius ensis, quem Ascanius dedit Euryalo: de quo Virg. 9. Aen.

LYCAONIA, [Anonym. Ger. Ein herrliche Landtschafft des minderen Asie, soffet gegen auffgang an Berg Taurus] Asiae regio, Cappadociae pars, secundum Ptolemaum ad Taurum montem pertinet ea in parte, qua Pamphylia imminet. Vebes habet Iconium, Adopsium, Cannam, Paralaid, aliasque complures, quas vide apud Profer. lib. 3. cap. 6. Lycaonia item olim appellata fuit Arcadia, à Lyccone Rege, Pelasgi filio, & patre Arcadis, à quo deinde Arcadia dicta fuit.

LYCAONIA, pen. cor. [Anonym. Ger. Die schone Lycaonia in finibus Cappadociae ad Taurum montem, qui & Lycaonia appellatur.] Lycaones alii à Ptolem. lib. 3. cap. 2. collocantur in finibus Lycaoniae, non procul à Themizonia.

LYCASPIS, [Anonym. Ger. Vicus prope Lydiam, Stephan.] Lycaspe, [Anonym. Ger. Filia fuit Priami ex concubina, cuius amore flagrans Polydamas Antenoris & Theanidis fororis Hecubae filius, eam uxorem duxit.] Fuit item Lycaspe meretrix nobilis, apud Drepanum Siciliae urbem, ob formae excellentiam Venus appellata, quae quum Buten, Amyci Bebryciorum Regis filium hospitio excepisset, eius concubitu usa, Erycem ei peperit: quo factum est, ut apud posteros creditum fuerit, Buten ex Venere Eryce genuisse. Vide supra in dictione ERYCE.

LYCASTUS, [Anonym. Ger. Vrbis Cretae, ita dicta à luporum multitudine, quae ibi esse perhibetur, Strabo lib. 10.] Lycium, pen. prod. [Anonym. Ger. Die schone Lycaonia in Athenis.] Gymnasia celeberrima nomen iuxta Athenas, in quo Aristoteles frequentissimo auditorio philosophiam profitebatur, quem admodum Plato in Academia. Cic. 1. Academ. Qui erat cum Aristotele, Peripatetici dicti sunt: quia disputabant inambulantes in Lyceo. Fuit & Lyceum gymnasium Ciceronis in fundo Tusculano, à nomine scholae Aristotelicae ita dictum, de quo lib. 1. de Divin. Noper. inquit, quum essem cum Q. Fratre in Tusculano, disputatum est. Nam quum ambulandi causa in Lyceum venissemus (id enim superiori gymnasio nomen est) Perlegi (inquit ille) tuum paulo ante tertium de Natura deorum. Huius nominis penultima produciunt à Cicero in versu illo: Inq; Academia umbrosa, nitidoq; Lyceo, Fuderant claras focandi pectoris artes.

LYCHNIDUS, [Anonym. Ger. Vulgo Orida, Macedoniam oppidum, sub Candavia monte situm, ad viam Egoatiam, quae ab Apollonia, mariq; Adriatico in intimam Macedoniam ducit. Autor Strabo lib. 7. & Ptolem. lib. 3. cap. 14.] Lychnitis, idis, [Anonym. Ger. Lacus est in Occidentali tractu Macedoniam, sub Carmania monte: cui imminet oppidum nomine Lychnidus. Vide Stephanum & Strabonem libro 7.] Lycia, [Anonym. Ger. Ein Landtschafft des minderen Asie zwischen Pamphylia und Cariam gegen.] Regio minoris Asiae, inter Pamphylia & Cariam sita: olim (si poetarum fabulis credimus) Chimerae monstri ignibus infestata. Cuius fabulae occasionem praebuit Chimerae eius regionis mons, crebro ignem euigilans. Dicta est autem Lycia à Lyco Pandionis filio. Vrbem habet Pataram Apollinis oraculo celebratam: à qua Apollo Patareus cognominatur. Fuit & urbs Arcadiae. Gentile Lyceates, Stephan. ex Pausan.

LYCUS, Gentile. Virg. 1. Aen. Vnam quae Lycos, fidumq; vehebat Orontem.

LYCIS, a, um, adiectivum: ut, Lycis fortes, apud Virg. 4. Aenel.

dos: id est, fortes Apollinis, qui in Lycia apud Pataram responsa edebat.

LYCIDAS, [Anonym. Ger. Nomen Centauri unius ex illis, qui Pelithos Hippodamiam sponsam eripere conati, à Lapithis interempti sunt. Ovid. 12. Metamor. At non Eurynomus, Lycidasque & Arxus, & Imbricus Effugere necem.] Est & nomen pastoris apud Virg. 9. Arglog.

LYCIMNIUS, sive potius Lycimachus, [Anonym. Ger. Avus mater-nus Herculis: quem Tlepolemus, ejusdem Herculis ex Athoichia filius, jam aetate provecum, interfecit. Autor Homerus in Catalogo.]

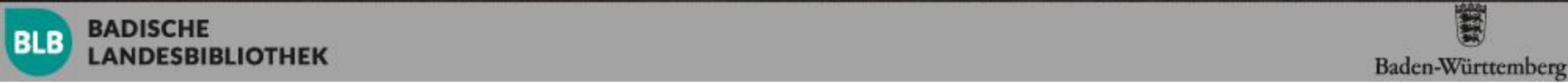
LYCISCUS, [Anonym. Ger. Ein Hundes naem.] Nomen canis proprii, à lupi (ut videtur) similitudine impositum: sive ab eo, quod lupum coecit. Virg. 3. Aegl. multum latrate Lycisca. Servius Lyciscas vocari arbitrat canes ex lupo & cane femina natos: cujusmodi in Cyrenaica Libya gigni scribit Aristoteles Plin. lib. 8. c. 21. hoc genus hybridas Crocutas vocat, omniaq; deib. frangere ait, & devorata protinus edquerere.

LYCUS, [Anonym. Ger. Ein junger Apollon, oder der Sonnen.] Apollinis cognome. Vel dicitur, [Anonym. Ger. quod nomine prisci Gregorum dicebant lucem illam, quae praecedet Solem. Vel (quod verius puto) à Lycia Asiae regione, in qua praecipue colebatur. Habet enim ea regio Pataram urbem Apollinis oraculo insignem. Non enim sunt audiendi, qui quod lupi naturam imitetur hauriendo humore vi caloris vehementiore, Lycium dictum contendunt.]

LYCOMEDES, [Anonym. Ger. Scythi insulae Rex, cui Thetis filium suum dormiente praecceptore suo Chitone clam raptum servandum tradidit, ut ibi inter ejusdem Regis filias (erat enim facie venusta, & eleganti, ita ut facile pro puella selet gereret) muliebri habitu indutus iocundaret, ne ad bellum Trojanum, à quo non revertiturum sciebat, profecti cogere-tur. Apud quem quum delitesceret, Deidamia Regis filia violavit, & ex ea Pyrrhum suscepit.] Fuit & alter Lycomedes Creontis filius, cuius meminit Homer. lib. 9. Iliad.

LYCON, [Anonym. Ger. Ein weiserer Philosophus aus Troade in Asia buetig.] Philosophus Peripateticus fuit, ex Throade Asiae regione, in dicendo adeo stitavit, ut pro Lycone Glycon nominaretur: tracto nomine à dulcedine. Hic fuit cultus & vestium mollitie nitidissimus. Lucta & pilae lusione exercebatur. Perit podagrae morbo annos natus septuaginta quatuor, & fuit praeterea Lycon quidam Orator, unus ex accusatoribus Socratis, de quo Laertius in vita Socratis. Fuerunt & alii ejusdem nominis, quorum meminit idem Laertius.

LYCONE, [Anonym. Ger. Vrbis Thraciae. Gentile Lyconcus, Stephan.] Lycophron, [Anonym. Ger. Poeta, patria Chalcidensis, natura quidem Sophoclis grammatici: adoptione vero Lyci Rhegini historici filius, inter septem poetas, qui Plejades dicebantur à numero stellarum, à Philadelpho Ptolemaeo receptus. Erant autem hi, Theocritus, Aratus, Nicander, Apollonius, Philococcus, Homerus junior, & Lycophron. Tragedias ejus enumerat Suidas, Scipius & Alexandram, poema valde obscurum, in quo agit de vaticiniis Cassandrae: exorsusq; ab Hercule, & rebus Trojanis, prosequitur usq; ad Alexandrum Macedonem. De huius morte Ovidius in Ibin: Vtq; cothurnatum petiisse Lycophrona narrat, Hecreat in fibris fixa sagitta tuis.] Alius fuit Perianthi Coninthorum Regis filius ex Melissa, Procles Epidaurorum Tyranni filia, quam quum Perianther gravidam ictu calcis occidisset, Lycophron cu Cypselo fratre suo ad Procles se recepit. Verum repente filios Perianthro quum Procles dimittere cogere-tur, fletus admonuit, meminisse eos debere quianam matrem eoru occidisset. Quod verbum tam alte Lycophronis menti infedit, ut Coninthum reversus, adduci non potuerit, ut aut patrem prior salutarer, aut ab eo copellatus, verbum ullum responderet. Qua filii pertinacia irritatus Perianther, adibus eum rejcit, edicto simul proposito, Apollini ut sacer esset, quisquis eum testo reciperet. Cuius edicti metu quum ab omnibus excluderetur, quarta demum die in porticu quadam à patre inventus, illic vix squalidus, & inedia tantum non enectus, blandeq; ab eo invitatus, ut postea pertinacia regni successione miterimo praefere-t exitio, nihil aliud respondit, quam caput eius Apollini deberi, quod contra edictum in colloquium suum venisset. Perianther itaque animadvertens gravius esse malum filii, quam cui facile mederi posset, in Corcyram (nam & illi imperabat) eum ablegandum curavit. Verum quum ingravescente jam aetate Perianther sibi conscius esset, se deinceps tyrannidi ad ministrandae minus idoneum esse, in illa ad Lycophronem forte, ad regni administrationem cum evocavit. Cui quum ille responderet, se patre vivo Coninthum non revertiturum, hanc ei conditionem tulit Perianther, se se in Corcyram concessurum, modo ipse ad tyrannidum successione se se in Coninthum conferret. Id approbante filio, Perianther concessa navi, in Corcyram eulum tenuit, futurum ratus, ut filius mitteretur Coninthum.

anthum. Quæ res eum magnopere fecellit. Edocti enim de his omnibus Corcyraei, qui Perandro malè cupiebant, ut adventum ejus intercluderent, Lycophronem interimunt. Quod facinus tam indignè tulit Perander, ut insulam viingressus, trecentos primorum Corcyriorum pueros Sardis ad Halyaiten Regem miserit castrandos; qui tamen quum Samum appulissent, beneficio Samiorum servati sunt, & incolomes domum remissi. Vide Herodotum libro tertio, & Laetium in Perandro.

Lycopolis, Λυκοπολις, Vibs Aegypti, à lupis dicta, quod Aethiops Aegyptum incurstantes, lupi facta acie usque ad urbem Elephantinam repulissent. Ibi Aegyptii Lycopolim considerunt à bestis illis ei nomen imponentes: quas etiam pro diis coluerunt. Autor Diodorus lib. 2. Germanicè dici possit Wolfeslan.

Lycorè, Λυκορεια, Vicius in Delphis à Lycoreo rege. Civis Lycorus, Lycoreas, Lycorites. Est & Lycoreus Iupiter, & Λυκορεια per se reperitur, Steph.

Lycoris, Λυκορεια, Voluntina Senatoris libera fuit, vero nomine Citheris dicta, miserè à Cornelio Gallo adamata: quo tamen spretò, Antonium in castra sequuta est. Virgil. 10. Aeglog. tua cura Lycoris, Perque nives alium, perque horrida castra sequuta est.

Lycormis, Λυκορμις, Stephanò, Fluvius est Aetoliz, flavas arenas volvens. Hic postea Evenus ab Evno Rege Aetoliz, qui se in illum præcipitavit, appellatus est, teste Strabone lib. 7. Ovid. lib. 2. Metamorph. Arisurusque iterum Xanthus flavasque Lycormas.

Lycosthenes, Λυκοσθενες, vel Λυκοσθηνος, Vibs Lydiæ, Steph. Gentile Lycosthenes, vel Lycosthenites.

Lycosæ, Λυκοσαι, Vibs Thraciæ, Cives Lycosæi, Steph.

Lycosura, Λυκοσυρα, Vibs Arcadiæ in Lyceo monte, inde Lycosureus, Stephanus.

Lychonia, Vibs Crete insulæ, ut notat Tortelius.

Lycus, Λυκος, Crete urbs, edito in loco sita unde & Lytho quidam appellaverunt, teste Stephano, de urbibus, & Strabone lib. 10.

Lycius, gentile, Λυκιος: ut, Lycius Idomeneus apud Virg. 3. Aeneidos.

Lycurgus, Λυκοργος, Ger. Ein Bruder Eunomi des Lacædæmonischen Königs / wæcher sich nach des absterben des Königs unterwunden / und mit quæ Befehl angesetzt hat. Nobilis Spartiata fuit, Polydectæ filius, & frater Eunomi Lacædæmoniorum Regis: cui etiam in Regnum successit, ignatus Eunomum uxorem gravidam reliquisse. Quod ubi primum cognovit, posito Regis nomine, Proci: hoc est, tutoris nomen assumpsit, regi; adulto (Charilao ei nomen erat) regnum fideliter restituit. Verum quum civitatem pessimè institutam animadverteret, ad constituendam salubrioribus legibus Rempub. animum adiecit. Conscriptis itaque iis, quæ longa peregrinatione didicerat civitati utilia fore, Delphos sese contulit, ut Dei quoque consilium in re sanctissima exploraret. Quumque Pythia consilium ejus à Phæbo maximè probari, deiq; potius quàm hominis inventum esse respondisset, alacrior ad peragendum institutum factus, foro aliquot armatis occupato, leges suas perferret. Quibus quum jam cives mediocriter assuefactos videret, ut quas tulerat leges, æternas quoq; redderet, hanc rationem commentus est. Simulat arduum adhuc quiddam superesse, quod ad civitatis salutem pertineret, quod tamen inconsulto oraculo aggrediendum non esset: eaque de causa se Delphos proficisci velle. Interim tamen Reipubl. interesse, ut leges, quemadmodum late erant, in reditum suum inviolatè servarentur: idque ita futurum primum à Regibus, deinde à cæteris omnibus jurjurandum exegit. Profectus itaque Delphos, quum Pythiam respondentem audisset, nihil legibus illis absolutius esse, felicissimamq; fore civitatem eam, in qua illæ quàm durissimè servarentur, constituit sibi amplius in patriam non esse redeundum, ne illi aliquando iurejurando soluti, leges suas excuteret. Misso itaq; Spartam oraculo, amicisq; itineris comites amplexus, usq; dimissis, Citham concessit, ubi mox suis sibi manibus necem consecravit. Quanquam alii Crisse, nonnulli etiam in Crete interiisse volunt: ubi etiam sepulcrum ejus apud Pergam eam urbem ostenditur. Spartani mortuo sacellum consecraverunt, & ob singularia ejus in patriam merita divinos ei honores inbuerunt. Vide latius vitam ejus apud Plutarchum. Fuit & Lycurgus, Nemeæ Rex, & pater Archemoni, alumni Hypsipyles: cuius meminit Statius lib. 5. & 6. Theb. Fuit & Lycurgus alius, Thraciæ rex filius Dryantis, qui, quod Thracas immoderatè vino deditos conspiceret, vites omnes toto regno excidi iussit: ut scribit Plutarchus eo in opusculo, quod de poetarum utilitate conscripsit. Hinc datus est Poëtis locus fabulæ, Lycorgum infestissimo Bacchum odio profecutum esse, ad eum & nutrices illius, in Nyssa latentes persequeretur, & Baccho ipsi tantam terroris inculcerit, ut

præcipiti fuga trajecto mari, in Naxum se recepit: de quo ista nummum in Lycorgum in furorem convertit: & quum vites quodque, ne Baccho in posterum libaretur, excidere vellet, ubi sibi succidisse: Hic est ille Lycorgus, cuius meminit Virgil. 3. Aeneid. Terra proci vallis colitur Mavonia campis: Thracæ æsent, acri quondam regnata Lycurgo.

Lycurgeus, Λυκοργος, Numipensit prod. Λυκοργος. Cic. ad Attic. lib. 11. Nosmetipsi qui Lycurgei à principio fuisset, quomodo dimittigamur. Vbi interpretes. Lycurgei: id est, opomares, legum afflicte, & propugnatores: qualis Lycurgus apud Laconas legum conditor. Budæus severissimum interpretatur.

Lycus, Λυκος, Boeotia rex fuit. Qui Antiopeam Nyctis regis filiam uxorem duxit: quam postea, quum à Iore in Satyrum convertito compressam cognovisset, repudiavit. Diciturque uxorem duxit: quæ verita ne Antiope cum Lyco in gratiam rediret, acerbissimis eam in vinculis aservavit: quibus Iovis miseratione dissolutis, in Cithæronem montem profugit, ubi Amphionem & Zethum peperit: qui postea à pastore, qui ipsos nutrerat, de Lyco iniuncta edocti, cum una cum uxore interficerent. Alius fuit Lycus quidam exul Thebanus, qui id temporis quo Hercules ad inferos descenderat, se bene gerende occasionem sibi oblatam ratus, Creonte occiso, regnum Thebanorum occupavit: quumq; iam Megaræ Hercules exoti vim inferre pararet, opportuno illius reditu oppressus est, & cum suis omnibus interfectus. Vide Senecam in Hercule furente. Fuit item Lycus, quidam ex Aeneæ comitibus, de quo Virgil. lib. 11. Nunc amici casum gemit, & crudelia secum Fata Lyci. Est etiam Lycus, Λυκος, fluvius Pontis præter Heracleam Maryandinorum in Pontum Euxinum infusus. Autor Plinius lib. 2. cap. 103. Alius item est ejusdem nominis fluvius in Asia, Laodicæam præterfluens: cuius meminit idem Plin. lib. 5. cap. 29. Est item Lycus Germania fluvius, Rhetos ditimens à Vindeliciis, & præter Augustam Vindelcorum in Danubium illabens, teste Ptolem. 20 lib. 2. cap. 12. [Gerr. Det 146.]

Lydus, Λυδός, Iudææ oppidum, ad occasum Jordanis fluvii, teste Ptolemæo lib. 5. cap. 16. & Plin. lib. 5. cap. 14. Vulgo Roma.

Lydia, [Λυδία] Ἰνδλίμ. Λυδία. Germ. Ein Land (schon der mittern Asien) zwischen an Phrygiam. Regio Asiae minoris, Cræto rege & Phælo ausifero flumine novissima, quæ steruosa Meandri amnis recurvis perflua, super Ioniam procedit, Phrygæ ab exortu Solis vicina, ad Septentrionem Mysiæ Meridiana parte Cariam amplectens, Lydia dicta est à Lydo Aiyos filio, quum antea Mæonia vocaretur. Vires habet Phaladaphiam, Hyperas, Magnesium, & Sardis Cræti regiam, totiusq; regionis caput. Hujus regionis incolæ Lydi dicuntur, qui pennis aurum, argentumq; signarunt: primiq; cauponas, in hircoribus faciunt, Autor Herodot. lib. 2. Lydi in meridie, Lydiæ in septentrione, in hominem infatigabilem aut etiam in impellibilem libidinis dicitur abatur. Narrat Lydos ad eum libidine perditos fuisse, ut non tantum nocte vacaret voluptatibus venereæ, verum etiam ipso mendie lascivirent, manibus scædum opus peragerent. Vnde Lydiæ dicuntur Græci pro Lydorum more vitam agere. Lydiæ cauponatur, Lydiæ in effeminato & voluptatibus addictos jaciebat. Lydi in planitiem provocas, Lydiæ in montibus. In eum compevit, qui latente jam dudum ad id propentiam ac promptum. Notauit Lydi, quod ad bellum capessendū plus æquo propentior essent. Lydius, Λυδός, Hercules filius ex Iole. Alter filius Athina, & frater Tyrrheni: à quo Lydia regio est appellata. Nā quum propter terræ sterilitatem Mæonia populorum suum alere non possent, Tyrrhenus forte jacta discedens, cum ingenti muliere ad Italiam veniens, eam tenuit partem, quæ ad mare inferum versa est, & à se Tyrrheniam nominavit, inareq; ipsam Tyrrhenum Lydius verò remanens, Mæonia de suo nomine vocavit.

Lygdimus, Λυγδομος, Naxius quidam fuit, Puffitro in recuperanda tyrannide adiutor, Herodot. lib. 1.

Lygdanum, Oppidum Theuthraciæ, quæ Mysiæ pars est, teste Plin. lib. 5. cap. 30.

Lyle, Λυλα, Vibs Arcadiæ, Gentile Lylæus, Stephan.

Lymira, Oppidum est Lyciæ, cum fluvio ejusdem nominis, in quem Aiycaudus influit, teste Plin. lib. 5. cap. 27. Ptolemæus transpositis vocalibus Λυμιρα appellat.

Lyncæus, Λυκαεις, Ger. Ein Fluss in Macedonien / welcher Wasser trachtet macht wie der Wein. Macedoniæ fluvius est, cuius aqua pota non minus ebrietatem inducit, quàm si quis vino se ingurgitasset. Plin. lib. 2. cap. 103. Lyncæus aqua remulentos facit. Est etiam Lyncæus, id est, Λυκαεις, Macedoniæ regio in Occidentem versa: cuius caput est Heraclea, teste Ptolemæo lib. 3. cap. 13. Hujus incolæ dicuntur Lyncæi, quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 10. Cæterum idem auctore lib. 2. ca. 103, quod est de miraculis aquarum, fontium & fluminum, Lyncæus vim defecit: Lyncæus (ingens) aqua quæ vocatur acidula vini modo remulentos facit.

Lyncæus.

Lyncæus, a. um. Ovid. lib. 2. Metam. Haic fuit effectus dispar
Lyncæus amnis. Quem quicquid parum moderato gurgite
traxit. Haud aliter titubat, quam si mera vina bibisset.
Lyncæus, dissyllabum, huius Lyncei vel lyncæos, penultima
obliquorum correpta, *lyncæus*, Vnus ex Argonautis, tanta
oculorum acie præditus, ut diceretur, vel panem visu pen-
trare, & (ut ex historicis nonnulli prodiderunt, novissimam
Lyncæi primamq; eodem die in signo Arctis conspiceret: quod
paucis mortalium contigit vidisse. Hinc Valerius lib. 2. Argo-
naut. Solus transigit nubi Lynceus. Hunc Varro centum tri-
ginta millia passuum prospexisse scribit: solumq; excurrentem
a Carthagine classem Punicam, numerumq; navium, ex Liby-
cana specula manifestissime notare. Solinus refert fuisse Sta-
bonem. *q* Fuit & Lynceus alius, frater Idæ, qui pro duabus
Leontippi filiabus, quas desponsatas Castor & Pollux rapue-
rant, arma sumferunt, initaq; pugna Castor Lyæci, Lynceus
Pollucis manu occubuit. Idas vero, quem ipsam etiam Pollu-
cem conaterat adoriri, immisso à love fulmine interit. Vide
Ovidium ad finem lib. 4. Fast. Apollonius tamē in Argonaut.
Idam à Castore interfectum tradit: q; Lynceum per abietem
vidisse, & Castorem occidisse.
Lyncæus, a. um, per tres syllabas, & pen. prod. *lyncæus*, denomi-
navit est à Lynceus formatū. Ovid. 5. Fast. Pectora trajectus
Lynceus Castor ab ense, Non expectato vulnere pressit humū.
Vitor adest Pollux, & Lynceus perforat hasta. Qua cervix hu-
meros continuata tegit. In primo carmine, Lynceus, est ad-
jectivum tertio Lynceus est accusativus à Lynceus primitivo.
Lyncæus, a. um, per quatuor syllabas, *lyncæus*, Valerius Flac-
cus lib. 2. Argonaut. Rex Scythiæ fuit, qui missum à Cerere Tripto-
lemum, ut hominibus frugum usum commōstraret, susceptū
hospitio, ut in se gloriam transferret, interimere cogitavit.
Ob quam rem irata Ceres eum convertit in lyncem feram vari-
i coloris, ut ipse variæ mentis existeret. Hæc Servius. Ovid. 3.
Metamorph. Rex ibi Lynceus erat, regis subit ille penates.
Lyncæus, videt INDVS.
Lynx, a. um, per tres syllabas, *lynx*, post Atlantem. Est insula
Atlantis, & urbs Lynce, *lynx*, Gentile, Lynxites & Lynxius.
Lyncæus, pen. prod. *lynx*, Fons Arcadiæ sub Cynuria mon-
te, ex quo Inachus fluvius oritur. Autor Strabo lib. 4. cap. 8.
Stat. 4. Thebaid. Atet Lerna nocens, aret Lyreus, & Ingens
Inachus. *q* Stephanus Lyreum agri Argivi montem esse ait,
indeq; vicinam regionem Lyream appellari.
Lyncæus, lyncæ, lyncæum, *lynx*, Ovid. 1. Metam. - jam pascua
Lerna Constatq; arboribus Lyreæ reliquerat arva.
Lyncæus, a. um, per quatuor syllabas, *lynx*, Valerius Flac-
cus lib. 2. Argonaut. - dominum Lyreæ tellus,
Ataq; deprentæ tremberunt conscia culpa.
Lynx, vide LYNX, per i Latinum.
Lyncæus, *lynx*, Chersonesus & parva regio Lyciæ. Gentile
Lyncæus, Steph.
Lyncæus, *lynx*, Stephano. Germ. Ein Stein Troas so
heißet in Trojanischen Krieg verliert hat. Oppidum fuit Troas
ab Achille eversum, quum Priamo bellum, ob Helenam à
Patide filio rapta à Grecis inferretur. Ex quo Briseida quoq;
abduxit, occiso Minere ejusdem oppidi principe, quæ inde
Lyncæus ab Ovid. lib. 4. Trist. appellatur: Fertur & abducta
Larnæsi de trillis Achilles.
Lyncæus, a. um, inde deductum nomen *lynx*, Stephano.
Virg. lib. 10. Aeneid. - Lynceus Acon. Ovid. in Epist. Brisei-
dis ad Achillem: Diruta Marte tuo Lynceia moenia vidi.
Lyncæus, *lynx*, Lacedæmoniorum Imperator, homo fa-
ciosus, qui odium totius Græciæ in Lacedæmonios concita-
vit. Huius ductu Lacedæmonii Athenienses, ducentiq; eorum
Cononem navali prælio superant paulo pōd tamen eodem
duce à Conone superati sunt terrestri prælio, in quo & Lyncæ-
us ipse occisus est. Reliquum ejus vitam pete ex Plutarcho.
Lyncæus, *lynx*, Orator Græcus. *q* Alter fuit Ascas, qui Ly-
caonem regno expulit.
Lynceus, *lynx*, die Königliche Hauptstadt in Portugall.]
Lycianæ urbs primatia, in Hispania sita.
Lysidas, *lysidas*, Atheniensis, Phædri philosophi filius. De
quo Cic. Phil. 5. sic scribit: Lysidam Atheniensem pleriq; no-
vimus: est enim Phædri philosophi nobilis filius, homo præ-
terea festivus, ut ei cum M. Curio confessore eodem & collu-
fore facillimè possit convenire, &c.
Lysias, *lysias*, Syracusanus genere, Cephali filius, unus è decē
oratoribus, natus Athenis, quò pater se transtulerat. Puer Thu-
rion coloniam migravit, redit annos natus quadraginta-sep-
tē, interq; principes oratores est habitus. De quo sic scribit
Cicero in Bruto: Tum fuit Lysias (inquit) ipse quidem in cau-
sis forensibus non versatus, sed egregie subtilis scriptor atq;
elegans, quem jam propè audeas oratorem perfectum dicere,
(nam planè quidem perfectum, & cui nihil admodum desit,
Demosthenem facillè dixeris) nihil acutè inveniri potuit in eis
causis quas scripsit, nihil (ut ita dicam) subdole, nihil versute,

quod ille non viderit: nihil subtiliter dici, nihil preside, nihil
concleatè quo fieri possit aliquid limatius: nihil contrè gran-
de, nihil incitatum, nihil ornatum, vel verborum gravitate, vel
sententiarum, quò quicquam esset elatius.
Lysistrates, *lysistrates*, Atheniensis quidam, in quem aliquo-
ties invehitur Aristophanes, quòd capillos jam canos nigro
colore inficeret, quò juvenis etiam tum videretur. Erat autem
alioqui simus, & deformis, & farax, & largitor, ad eò ut locum
fecerit proverbio: *lysistrates* *lysistrates*, *lysistrates*: hoc
est, Lysistrates largitor, Atheniensium Imperatori quò oppor-
tundè utemur, quum significare velimus, penes eos summam
esse potestatem, qui ut honores largitionibus sunt a deo, ita
eosdem turpissimè habent venales. Autor Suidas.
Lysidice, *lysidice*, Germ. Die Grotte Hercules.] Filia fuit
Pelopis & Hippodamiae, Pitthei soror, quæ Electioni nupsit,
& ex eo Alcmenam Herculis matrem peperit, ut inquit Plu-
tarchus. Alii verò, inter quos est interpretes Homer, matrem
Alcmenes nò Lysidicem Pelopis, sed Anaxo Ancæi cuiusdam
filiam dicunt.
Lysimachia, *lysimachia*, Vulgò Hexamilis, Thraciæ Chersonesi
urbs, ad Hellespontū, ob terræ motum deserta. Plin. lib. 4. c. 11.
q Fuit & Lysimachia Aetoliæ urbs, ad Hydram lacum, quam
& ipsam sua ætate fuisse prostratam scribit Strabo lib. 10.
Lysimachus, *lysimachus*, Agathoclis filius è successoribus
Alexandri magni, Pergamo præfuit, ubi thesauri regis succit.
Hic illustri quidem Macedonia loco natus, virtute illustrior
fuit: amore literarum ac philosophiæ ardebat ad eò, ut Cal-
listhenem tunc ab Alexandro amicum, atque in vinculis ha-
bitum de virtute differenter: sepius audiverit, poculumque
ei, ac remedium miseræ opranti propinaverit. Quod ægrè fe-
rens Alexander, Lysimachum leoni objecisse dicitur: sed ille
viribus fictus rem postea prodendam fecit manum amiculo
convolutam in os leonis inferens, adrepta lingua feram exa-
nimavit, quo facto vehementius postea Alexandro dilectus,
& in honore maximo fuit. Vide Trogū libro decimo quinto.
q Lysimachus, *lysimachus*, natione Acarnan, Alexandri pater
gogus, secundas post l. condem obtinuit: nullo urbanitatis
genere præditus, nisi quòd se Phœnicem: Alexandrum Achil-
lem: Philippum verò Peltam puerupabat. Autor Plutarchus
in Alexandro. *q* Lysimachus item alius fuit, patriæ Athenien-
sis, Aristidis iusti filius, qui ob memoriam patrum in
Republicam meritorum, ad eò charus populo fuit, ut quum
à patre prorsus in opus relictus esset, (fuit enim Aristides ad eò
pauper, ut in defuncti ædibus nihil præter verum ferrum fuerit
inventum) publico tamen decreto centum ei agrī conliti, to-
tidemq; inculti jugera in Eubœa fuerint assignata, centumq;
minæ ex publico numerare, & quaterni drachmæ in singu-
los dies. Vide de his Plutarchum in vita Aristidis, & Demo-
sthenem in oratione adversus Leptinem.
Lysippe, *lysippe*, Vna fuit filiarum Proeti, quæ & sorores
quòd se lunoni prætere non essent veritæ, tanto furore corre-
pta sunt, ut per agros discurrentes, se vaccas esse crederent.
Vide IPHIANISSA.
Lysippus, *lysippus*, Germ. Ein wath rämpfer Bildhauer zu Syon.]
Sicyonius clarissimus statuarius, qui ad sexcenta decem ope-
ra fecisse traditur, quorū singula arti claritatè dare possent.
Hic, teste Quintiliano, ad veritatem optimè accessit: quam ob-
rem etiam Alexander ille magnus ab uno Lysippo se fingi
voluit, ut pingi ab Apelle. Horat. li. 2. Epist. ad Augustum: E di-
cto veruit, ne quis se præter Apellem, Pingeret, sur alius Ly-
sippo duceret: xra Forus Alexandri vultum simulatū. Cicero:
Neq; enim Alexander ille gratia causa ab Apelle potissimum
pingi, & à Lysippo fingi volebat: sed quòd illosū artem cum
ipis tum etiam sibi gloria fore putabat, &c. *q* Lysippus item
poëta comicus fuit, cujus fabulas enumerat Athenæus.
Lysistratus, *lysistratus*, pen. corr. *lysistratus*, Lysippi statuarii frater fuit,
qui primus signa ex gypso finxit. Vide Plin. lib. 35. cap. 12.
Lysius, *lysius*, Germ. Ein junger Herr.] Liberi patris cogno-
men apud Bæotios, *lys*, hoc est, à solvendo impositū:
ferunt enim Bæotios aliquando à Thracibus deprehenfos,
partim captos, partim in fugā versos fuisse: ex quibus quum
nonnulli ad Trophonii specum cōfugissent, visum est eis no-
vū, astantem Deum Liberi patris sibi auxilium promittere:
Quò somnio alacriores redditi, Thracas ex insidiis adorti
sunt: quos quum vino, somno que obrutos invenissent, nullo
negotio superant: teceptis que suis, quum in patriam redisset,
Dionysio cognomento Lydio templum consecravit.
Autor Heraclides Ponticus. *q* Iulius Pollux, deos omnes qui
à verrucandis mali gratia colchantur, Lysios vocari ait, quos
& *lysios* & *lysios* Græci nominant.
Lycæ, *lyca*, Exigua Thessaliæ regio, circa Peneum amnem: sic
dicta, quòd Neptunus dissipans aquis, Tempe ab inundatio-
ne liberavit.
Lycirambus, *lycirus*, Bacchi cognomentū inde impo-
situm

